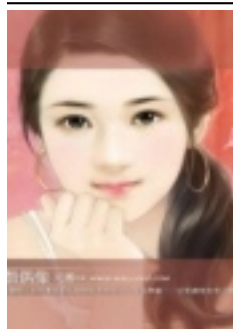

Lão Bà Tiểu Bạch Của Sắc Lang Tổng Giám Đốc

Contents

Lão Bà Tiểu Bạch Của Sắc Lang Tổng Giám Đốc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	21
10. Chương 10	22
11. Chương 11	23
12. Chương 12	28
13. Chương 13	29

Lão Bà Tiểu Bạch Của Sắc Lang Tổng Giám Đốc

Giới thiệu

3 năm trước ...Hắn tình cờ gặp được cô tại trường đại học. Lần sau quay lại muốn bày tỏ tình cảm th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lao-ba-tieu-bach-cua-sac-lang-tong-giam-doc>

1. Chương 1

Mang theo tâm trạng bực bội, Đường Phi bước từng bước thật nặng nề trên hành lang như là muốn trút giận lên đó.

Hôm nay anh cùng hiệu trưởng của trường này đồng ý đến diễn thuyết. Dù không thích chuyện này, nhưng

hiệu trưởng đã đích thân ra mặt mời anh nên anh cũng không thể từ chối. Nhưng có ai ngờ khi ra khỏi cửa anh lại đụng phải một người anh cả đời không muốn gặp lại.

Chính vì vậy giờ đây tâm trạng của Đường Phi thấp đến mức cực điểm.

Trong lòng đã bực bội vậy mà vừa đi được một đoạn anh lại bắt gặp một cảnh chương tai gai mắt.

Một nữ sinh đang khúm núm xin lỗi một nam sinh. Mà tên nam sinh kia vô lại ăn nói không có giáo dục.

“Thực xin lỗi, là do tôi đã bất cẩn.”

Nữ sinh giọng nói dịu dàng, khuôn mặt thanh tú làm nam sinh khó lòng không bộc lộ cái ác.

“Xin lỗi thì anh không cần, chỉ cần em tối nay ngoan ngoãn hầu hạ anh thật chu đáo là được rồi.”

“Hầu...hạ...”

“Đúng rồi. Cô em thấy sao?”

Vừa nói vừa đem bàn tay bần thủ vòng qua vòng eo của Mạc Di. Sắc mặt của Mạc Di dần dần chuyển sang tái mét. Cô muốn thoát khỏi con người kia, bàn tay dơ bẩn kia. Nhưng chỉ cần cô khẽ cự quật hắt liền đem cô siết chặt hơn.

Không thể chịu đựng được những gì đang diễn ra trước mắt. Đường Phi giận dữ bước lên phía trước.

“Buông cánh tay dơ bẩn của cậu ra.”

Đang mỉm cười đắc thắng khi sắp chiếm được mỹ nhân, đột nhiên nghe được giọng nói lạnh như băng kia, hắt không khỏi hoảng sợ quay lại phía phát ra âm thanh dọa người kia.

“Anh...anh...là...kẻ nào?”

Giọng nói lấp bắp, tay chân run , Đường Phi nhìn nam nhân trước mắt không khỏi nở nụ cười châm biếm. Anh không khỏi thắc mắc vì sao trên đời lại có loại đàn ông như thế này.

“...”

“Nói...mau..nếu không...”

“Nếu không thì sao?”

Đáy mắt của Đường Phi nổi lên một tia hứng thú.

“Nếu...không...tôi...”

Lời nói của hắn còn chưa dứt thì một giọng nói khác xen vào.

“Các em đang làm gì ở đây vậy?”

Nghe được giọng nói quen thuộc kia, Mạc Di trong lòng dâng lên cảm giác an toàn. Còn nam sinh kia sắc mặt giờ đã tái mét. Hắn vội vã bỏ chạy để lại cho Đường Phi một lòng hiếu kì. Anh không hiểu rốt cuộc là ai có thể khiến cho nam sinh kia bỏ chạy như ma đuổi vậy.

Quay lại phía sau, là một thầy quản sinh, thì hiểu được mọi nguyên do. Trong lòng không khỏi bội phục người phía trước một phần.

Đột nhiên nhớ ra, anh quay lại nhìn người nữ sinh kia. Nét mặt của cô đã không còn tái mét vì sợ hãi nữa mà thay vào đó là nét mặt rạng rỡ như ánh mặt trời.

Cô nhìn anh mỉm cười rạng rỡ, rồi rít cảm tạ

“Cám ơn anh nhiều, may mà có anh nếu không...”

Cô là đơn thuần nhưng không phải không hiểu những hành động của người kia là đang ám chỉ điều gì. Vậy nên cô rất cảm tạ người đàn ông này. Nhờ anh mà cô đã thoát khỏi được hắn ta.

Nhìn thấy nụ cười của cô, tim anh đập liên hồi không cách nào khống chế. Thấy cô vui vẻ khoe miệng của anh cũng gương lên. Khiến cho Mạc Di trong lòng tràn đầy thâm mến

“Nha, khi anh cười trong anh thật đẹp trai.”

Lời nói vô tình của cô khiến cho anh tâm tình thực sự vui vẻ lên không ít và nụ cười ở trên khoé môi càng ngày càng tăng.

Vừa bước đến thấy nữ sinh trường mình thân mật cùng một người đàn ông xa lạ khiến cho ông cực kì không thoải mái.

“Em kia, em đang làm gì ở đây?”

“Ách , thầy quản sinh.”

“Em biết gọi tôi là thầy thì có lẽ em cũng biết đây là trường học.”

“Là...”

“Cấm chó cái, chính tôi bắt được em cùng người đàn ông này thân mật nở nụ cười ngọt ngào. Thật không ra cái thể thống gì nữa. Đi, mau theo tôi lên phòng giám vụ.”

Người thầy quản sinh kia rất tâm huyết với nghề mang Mạc Di đi. Tất thấy mọi điều đều lọt vào đôi mắt kia của Đường Phi khiến anh không khỏi tức giận. Cuối cùng khi nhìn thấy thầy quản sinh kia lôi Mạc Di đi thì anh không thể chịu đựng được cất lên giọng nói lạnh băng mang theo sự tức giận.

“Đứng lại.”

Thầy quản sinh nghe được giọng nói lạnh băng mang theo một phần tức giận thì tò mò quay lại thì đụng phải khuôn mặt đùng đùng sát khí của anh.

“Ông là thầy quản sinh?”

Thực lạ đời, ông còn chưa hỏi hấn sao hấn ta lại hỏi ông?

“Cậu là ai,sao có thể vào trong trường này?”

“Ông chẳng lẽ không biết thế nào là cách đối thoại sao? Ông nên trả lời câu hỏi của tôi trước mới đúng lẽ.”

“Cậu...cậu...”

“Tôi thì làm sao?”

“Tôi nhất định không tha cho cậu.Cậu đừng nghĩ tới chuyện bước chân vào trường này thêm một lần nào nữa”

“Ông cho rằng tôi sẽ đặt chân vào trường này thêm lần nào nữa sao? Xem ra ông quá tự hào vào trường mình rồi. Để tôi cho ông thấy trường của ông tồi tệ như thế nào nhé!”

Dứt lời có tiếng chạy vội vang lên, mọi người tò mò nhìn theo hướng đã phát ra âm thanh thì thấy thầy hiệu trưởng, hiệu phó, cùng các bí thư đoàn trường đang chạy vội vã như bị ma đuổi. Khi thấy Đường Phi ánh mắt họ loé sáng lên. Tốc độ chạy còn nhanh hơn lúc trước

“Đường tiên sinh, cuối cùng tiên sinh đã tới rồi. Chúng tôi đã chuẩn bị xong hết rồi, mời tiên sinh theo chúng tôi đến lễ đài.”

“Người kia, tôi không thấy mặt ông ta trong ngôi trường này.”

Bỏ mặc những lời hoa mỹ dư thừa đó, Đường Phi chỉ tay về phía ông thầy quản sinh còn đang ngây ngốc ở bên kia.

Mọi người khi nghe thấy lời nói của Đường Phi không khỏi kinh ngạc. Đặc biệt là thầy quản sinh. Thầy hiệu trưởng đã nhanh chóng hồi phục tâm tình, hắng giọng nói:

“Thầy Chu, bắt đầu từ ngày hôm nay thầy không phải tới trường nữa. Tiền phá hợp đồng trường sẽ gửi đến trường sau.”

“Tại sao? Tôi không có làm chuyện gì sai. Tôi vì trường này tận tụy làm việc vì sao các người lại đuổi tôi?”

Mọi người không ai lên tiếng. Tất cả họ, ai lại không biết thầy Chu quản sinh có bao nhiêu công hiến, có bao nhiêu tận tụy với ngôi trường này chứ. Nhưng họ cũng chẳng làm gì được. Đường Phi là ai chứ? Họ không thể đắc tội với hắn được. Thà rằng bỏ đi một thầy quản sinh còn hơn để ngôi trường này bị huỷ hoại.

“Vì tôi muốn vậy.”

Đường Phi lạnh nhạt lên tiếng, biểu hiện vô cùng nhàn hạ khiến cho ông thầy quản sinh kia trợn mắt lên vì kinh ngạc.

“Lại là anh, tôi không hiểu tôi đã đắc tội gì với anh mà anh lại dồn tôi tới đường cùng như vậy?”

“Tôi từng nói với ông rồi.”

Nói rồi, anh quay sang ban giám hiệu trong trường

“Mọi người đi trước tôi còn một vài chuyện phải giải quyết, sẽ đến sau.”

“Đường tiên sinh cứ thông thả.”

Khi tất cả mọi người đã đi hết, Đường Phi mới quay sang quan tâm tới Mạc Di

“Em không sao chứ?”

“Không ạ.”

“Um. Vậy anh có làm em hoảng sợ không?”

“Có một chút. Nhưng em không hiểu vì sao anh lại muốn cho thầy Chu quản sinh nghỉ việc?”

“Có hai lí do. Thứ nhất thầy Chu kia là một ông thầy tốt, vậy nên nơi này không thích hợp với ông ấy. Anh tin chắc với tài năng cùng sự tận tụy của ông, anh tin ông ấy sẽ có thể tìm được một ngôi trường tốt hơn. Còn lí do thứ hai là...vì em.(Và lí do thứ hai mới là điều quan trọng nhất)”

Nghe Đường Phi nói vậy, Mạc Di không khỏi đỏ mặt

“Thôi cũng muộn rồi em mau vào lớp đi kéo muộn. Lần sau hãy cẩn thận hơn nhé!”

“Vâng.”

2. Chương 2

Nhìn theo bóng dáng của nữ nhân, Đường Phi thoả mãn nở nụ cười. Đến khi bóng dáng nhỏ bé kia khuất hẳn anh mới dời đi.

Thời gian như dòng nước chậm rãi trôi qua. Từ ngày gặp được Mạc Di đến nay cũng là trôi qua một tuần lễ. Kể từ lần gặp mặt đó trong đầu Đường Phi không lúc nào không nhớ đến hình dáng đáng yêu của nữ sinh kia.

Bộ dáng của anh thần thờ suy nghĩ miên man làm cho người bạn thân Quý Dương có chút nổi cáu

“Đường Phi rốt cuộc cậu đã gặp chuyện gì mà suốt một tuần biểu hiện như một tên ngốc vậy?”

Quý Dương rống lên nhưng ai kia lại chẳng nghe thấy gì, trong đầu anh giờ là hình ảnh của cô nữ sinh kia.

Cảm nhận Đường Phi một chút cũng là không chú ý tới, Quý Dương không còn cách nào khác một quyền ngấm khuôn mặt đẹp trai đánh tới. Bị một quyền không nhẹ đánh đến rốt cuộc Đường Phi cũng tỉnh giấc mộng nhìn Quý Dương rống lớn

“Quý Dương cậu không muốn sống sao?”

“Điều này là tôi hỏi cậu mới đúng. Cậu rốt cuộc vì sao mà trong suốt một tuần si ngốc.”

Đứng đến điểm nhảy cảm Đường Phi mi mắt sụp xuống một tiếng cũng không nói. Nhìn biểu hiện của Đường Phi, Quý Dương cam đoan bản thân không hề có nói sai.

“Cậu, có phải là vì một cô gái không?”

Đường Phi nghe Quý Dương nói kinh ngạc hai mắt mở lớn hết cỡ. Biểu hiện của Đường Phi quá rõ ràng càng làm tăng lên niềm tự tin trong Quý Dương

“Cậu không nói nhưng nhìn biểu hiện của cậu tôi cũng đoán ra được 7,8 phần rùi. Nói đi, xem tôi có giúp được cậu không.”

Đường Phi cảm thấy không thể dấu người bạn này đem mọi chuyện xảy ra cách đây một tuần thuật lại. Điều đó làm cho Quý Dương trợn trong mắt lên đầy kinh ngạc

“Đường Phi tôi không thể ngờ có ngày cậu lại đi yêu một người. Còn đợi gì nữa mau tìm đến cô ấy và bày tỏ đi.”

“Nhưng nếu cô ấy không chấp nhận thì sao?”

“Tiếp tục theo đuổi. Tôi tin với mị hoặc của cậu em nữ sinh kia mau chóng bị đổ thôi.”

Lời nói vừa chấm dứt, Quý Dương không lưu tình đá Đường Phi ra khỏi quán bar.

Yêu?

Thực sự Đường Phi có phần không tin tưởng chính bản thân mình lại có cảm giác đó, nhưng khi nhớ đến những lời Quý Dương nói cộng thêm những biểu hiện của Đường Phi trong thời gian qua anh quả thật dù không tin cũng phải tin.

Ngày mai. Anh quyết tâm sẽ đến trường đại học kia biểu đạt tấm lòng của bản thân.

Đường Phi thực không dám tin những gì tai của mình đã nghe thấy. Mạc Di-nữ sinh kia, cô đã chuyển trường. Chớ trêu thay ngày hôm nay là ngày cô dời. Anh lần này đã chậm một bước.

Đường Phi ngẩng đầu lên trời nhìn chiếc máy bay đang bay trên kia, hét lớn:

“Kiều Mạc Di, tôi nhất định sẽ tìm được em”

3 năm sau:

Đường thị- văn phòng tổng giám đốc...

“Cốc...cốc...cốc”

“Mời vào”

Giọng nói lạnh lùng vang lên

“Cạch.”

Tiếng mở cửa vang lên, một người nhanh nhẹn bước vào. Nhìn ai đó vẫn đang chăm chú vào công văn không khỏi nhú mày.

“Đường Phi, phải chăng là cậu quá coi thường Quý Dương tôi nên không thèm ngẩng mặt nhìn tôi một cái.”

Bỏ văn kiện xuống, Đường Phi nhìn lên một chút bóng dáng đang giận dữ của Quý Dương. Đôi môi nhếch lên hiện nụ cười trào phúng

“Ra là cậu Quý Dương, tôi còn tưởng ai chứ.”

“Cậu nói thế là ý gì?”

Quý Dương có chút không hiểu những lời của Đường Phi nói

“Là thường ngày thấy cậu không coi tổng giám đốc tôi ra gì lúc nào cũng tự tiện xông vào phòng tổng giám đốc mà chẳng hề gõ cửa. Vậy mà hôm nay lại nhiệt tình gõ cửa vài cái, làm tôi tưởng là ai khác mà không phải cậu.”

Quý Dương nghe xong lời giải thích của Đường Phi cảm nhận được trong người nhiệt độ của hồng cầu đang ngày càng tăng. Liền ngằn lên mấy tiếng

“Đường.Phi. Cậu thử nói lại lần nữa xem”

Giống đi ý cười, Đường Phi làm vẻ hối lỗi nói:

“Khục...khục là tôi thất lễ khi đã nói...ra đúng sự thật.”

“Đường.Phi...”

Quý Dương lúc này tức giận hận không thể nhào lên đánh chết người bạn kia

“Thời gian đùa giỡn đã hết vào chuyện chính.”

“Hừ. Tôi đã tìm được một thư kí như ý của cậu và cũng đã liên lạc với cô ấy.”

“Um, đã biết. Còn chuyện kia thế nào rồi?”

“Tôi vẫn đang cho người đi điều tra nhưng tin tức gửi về vẫn như trước kia.”

“Tôi hiểu, giờ cậu có thể trở về được rồi.”

Đường Phi trầm mặc nhận lấy kết quả, đã ba năm trôi qua không một giây phút nào anh không tìm kiếm nhưng không hiểu sao vẫn không tìm được. Cứ như là cô đã biết mất hoàn toàn trên thế gian.

Không nhất định anh sẽ không buông tay, anh sẽ bằng mọi giá đưa em trở về bên anh.

Sáng hôm sau....

“Cốc ...cốc...cốc”

Tiếng gõ cửa quen thuộc vang lên, một bóng dáng nhỏ nhắn bước vào trên tay bê một ly cà phê. Đặt lên bàn tổng giám đốc, cô lên tiếng:

“Tổng giám đốc đây là cà phê, tôi là thư kí mới Kiều Mạc Di mong ngài chỉ giáo.”

Giọng nói trong veo đầy quen thuộc cùng với cái tên anh ngày nhớ đêm mong vang lên khiến anh từ bỏ văn kiện trên bàn nhìn về phía giọng nói phát ra

“Là em, Di.”

Nghe được tổng giám đốc thân mật gọi tên như là hai người đã quen biết nhau từ trước khiến Mạc Di cảm thấy có chút bối rối không nói thành lời.

Nhìn vào đôi mắt chứa sủng ái, Mạc Di không khỏi cảm thấy quen thuộc nhưng không thể nhớ ra rốt cuộc cô đã gặp Đường Phi ở đâu

“Ách, tổng giám đốc tôi với ngài là có quen biết.”

Nụ cười trên khuôn mặt tuấn tú bỗng trở nên cứng nhắc.

“Em không nhớ tôi?”

“Có chút ấn tượng nhưng không rõ lắm.”

Cô thành thật khai báo, khiến cho Đường Phi có chút không thoải mái, không tự nhiên.

3. Chương 3

“Em ra ngoài đi.”

Đường Phi không tha mái bảo Mạc Di rời đi. Lúc này anh cần khoảng không gian tĩnh lặng. Chờ đợi cô ba năm, có ai biết anh mong ngóng cô như thế nào. Vậy mà khi gặp lại cô, cô vô tình nói “có chút ấn tượng nhưng không rõ lắm”. Anh thực sự phát điên.

Mạc Di không hiểu ý nghĩ của Đường Phi nên ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Suốt một ngày, Đường Phi không thể chuyên tâm vào công việc được, trong đầu anh chỉ có câu nói kia của Mạc Di. Chờ đợi của anh trong suốt ba năm qua mà chỉ đổi lấy một câu nói vô tình kia thôi sao? Không có chuyện đó, anh nhất định bằng mọi giá đem Mạc Di trở về bên cạnh.

Cô đã trưởng thành hơn trước rất nhiều, không còn là thiếu nữ nhỏ nhắn nữa. Cả người cô toả ra vẻ quyền rũ của một người phụ nữ. Đây cũng là điều mà Đường Phi lo lắng. Cô như vậy sẽ có rất nhiều ong bướm bên cạnh lượn lờ. Ý nghĩ này được đốt nên mong muốn chiếm giữ Mạc Di của Đường Phi càng lớn.

Kết thúc ngày làm việc đầu tiên Mạc Di vô cùng nhàm chán rời khỏi công ty. Lúc đầu tìm hiểu Mạc Di biết được làm việc ở Đường thị đặc biệt là thư kí tổng giám đốc sẽ vô cùng vất vả. Nhưng vì sao cả ngày hôm nay ngoài ngồi chơi, thỉnh thoảng cùng mọi người tỉ mỉ thư kí của tổng giám đốc tán gẫu thì cô chẳng biết làm gì.

Nghĩ đến chuyện công ty, Mạc Di không khỏi nhớ đến người mà ai ai cũng nói lãnh khốc tuyệt tình kia. Vì sao anh biết cô, cô thực thối kém, nhưng người kia không chịu hé miệng nói một lời nào làm cô vô cùng tò mò. Đã vậy biểu hiện của anh sao lại thân mật với cô như vậy?

Mặc dù anh có đẹp trai thì đẹp trai thật nhưng dù sao Mạc Di cũng phải loại người không thích vẻ đẹp bên ngoài. Sống trong một gia đình tràn ngập các soái ca nên Mạc Di đối với những soái ca ở bên ngoài kia miễn dịch hoàn toàn.

Nhưng tổng giám đốc vì sao nhìn cô như vậy? Cô thực gượng nham.

Những suy nghĩ với vẫn vẫn tiếp tục bám lấy Mạc Di, khiến cô không thể không bình tĩnh lơ là đối với mọi công việc. Đến khi trở về nhà ý nghĩ của Mạc Di về Đường Phi vẫn chưa dừng lại.

Như chưa từng có chuyện gì xảy ra, sáng hôm sau khi Mạc Di tới công ty thì đã thấy Đường Phi trong phòng tổng giám đốc. Cô nhanh lẹ pha một tách cà phê bê tới cho Đường Phi

“Tổng giám đốc nhĩ hảo, cà phê của ngài.”

“Ừm. Lần sau em nên đến sớm hơn. Tôi muốn khi bước vào phòng tổng giám đốc sẽ thấy một ly cà phê nóng ngồi đợi.”

“Tôi hiểu, không biết tổng giám đốc còn gì dặn dò không?”

“Như vậy thôi. Giờ em ra ngoài giúp tôi photo tập tài liệu này để chuẩn bị cuộc họp hôm nay.”

“Tôi đi làm ngay, xin phép.”

Mạc Di bước ra khỏi phòng tổng giám đốc, chuyên nghiệp làm việc mà Đường Phi dặn. Chỉ trong 10 phút những gì Đường Phi yêu cầu đã có mặt trên bàn. Điều này khiến Đường Phi không khỏi kinh ngạc về khả năng cùng năng lực của Mạc Di.

“Cảm ơn em. Em giờ làm cho tôi một bản văn kiện, chúng ta sẽ cùng Kiều thị kí hợp đồng sau khi tan họp, nội dung của hợp đồng em có thể hỏi phó tổng Quý Dương.”

Hai chữ Kiều thị lọt vào tai của Mạc Di làm cho cô nhất thời cả người trở nên cứng ngắc. Nhưng chỉ một lúc sau cô lại khôi phục đáng về ban đầu.

“Tôi biết, tôi đi làm ngay.”

Nghe được Đường Phi phân phó, Mạc Di xoay người định bước đi thì một giọng nói kéo cô lại:

“Khoan đã”

Cô theo bản năng quay người lại, dùng nụ cười chuyên nghiệp hỏi lại anh

“Có chuyện gì sao thưa tổng giám đốc?”

“Là còn một điều nữa, tôi mong rằng với lịch trình của tôi em đều biết thật rõ.”

“Tôi hiểu từ giờ sẽ không như vậy nữa.”

“Ừm, em có thể đi.”

“Ừm.”

Rời khỏi phòng tổng giám đốc Mạc Di chuyên tâm vào làm những nhiệm vụ mà Đường Phi giao phó. Nhưng cô không thể nào chuyên tâm được, mọi người các thư kí khác trong phòng tổng giám đốc không ngừng nhắc tới Đường Phi.

Hết lời ca ngợi anh làm Mạc Di nhớ đến ngày hôm đó, anh dùng giọng nói thân mật chứa đựng bao nỗi nhớ mong gọi tên cô. Vậy mà hôm nay lại tỏ vẻ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Mạc Di bực tức trút giận lên chiếc bút bên tay khiến nó bị bẻ đôi, mứt bút bắn tung toé lên bản hợp đồng của Đường thị với Kiều thị. Khi hoàn toàn tỉnh táo thấy hậu quả khi tức giận mà bản thân gay ra không khỏi giật mình.

__Di, Mạc Di từ khi nào bản thân người lại mất tâm trạng như vậy? Người đang mong đợi điều gì? Được Đường Phi tổng giám đốc kia săn sóc ôn nhu sao? Người nghĩ bản thân sẽ được vậy sao? Khi nghe người nói không còn nhớ rõ chuyện cũ hẳn liền đuổi người ra ngoài. Người nghĩ hẳn sẽ còn nhớ một cô nhóc nữ sinh yếu đuối kia sao?__

Biết được ý nghĩ của bản thân Mạc Di không khỏi cười lạnh. Đã ba năm rồi chẳng lẽ tình cảm của cô đối với Đường Phi một chút cũng chưa hề phai nhạt sao?

Mạc Di thở dài với những suy nghĩ của mình. Dem bản hợp đồng đã hỏng kia ném vô thùng rác. Sau đó liền đứng dậy đi ra bên ngoài. Cô cần phải làm xong một bản hợp đồng mới, nhưng giấy in chỗ cô đã hết bắt buộc cô phải đi ra lấy.

Vừa thấy bóng dáng của cô như là muốn đi ra ngoài, Phương Nhã lên tiếng hỏi:

“Mạc Di em tính đi đâu vậy?”

Nghe tiếng của Phương Nhã Mạc Di quay lại thấy Phương Nhã vì cô mà lo lắng hỏi khiến Mạc Di cảm thấy thực hạnh phúc.

Phương Nhã hơn Mạc Di 2 tuổi, vào công ty từ rất sớm. Tính cách của cô hài hoà lại dễ gần khiến mọi người ai ai cũng yêu mến. Đặc biệt Phương Nhã có một ngoại hình vô cùng xinh đẹp. Nhưng không hiểu vì sao tới giờ Phương Nhã luôn từ chối mọi người đến cầu thân với mình.

“Em tính ra lấy một chút giấy in. Chỗ em giấy in hết rồi.”

“Muốn lấy giấy in thì đâu cần phải ra ngoài, chỗ của chúng ta có dư giấy in mà.”

“Ra vậy, em chưa nghe nói.”

“Ừm, cũng là chị xơ xột không thông báo cho em được.”

“Không sao đâu, chẳng phải bây giờ chị đã nói với em rồi sao?”

“Ôi Mạc Di của chị, em thật khiến cho người ta yêu mến đó.”

“Chị cũng vậy nha.”

Hai người thoải mái trò chuyện, trêu đùa khiến cho tiếng cười vang vọng khắp phòng. Hai người họ thoải mái trêu đùa nhưng có ai chú ý tới một thân hình cao lớn không chút nào rời mắt khỏi thân hình nhỏ bé kia.

Cô bây giờ trông thật rạng rỡ. Cô vốn xinh đẹp động lòng người, đáng vẻ so với bất kì ai đều nổi trội hơn. Điều này làm cho anh thực sự lo lắng, ngộ nhỡ có ai đó cướp mất Mạc Di từ tay anh...anh không thể nghĩ tiếp. Anh không thể sống mà không có Mạc Di. Không biết từ khi nào nhưng anh chỉ biết cô giờ đã là một phần không thể thiếu của anh.

Ba năm trước anh có thể đợi. Nhưng không có nghĩa là ba năm sau anh cũng sẽ đợi chờ.

Muốn nắm được thành công thì phải chủ động. Đây là một trong những phương châm sống của anh.

Mặc dù nói chuyện cùng Phương Nhã rất vui vẻ nhưng Mạc Di cũng không quên đi công việc của mình. Cô mau chóng lấy giấy in rồi trở lại bàn làm việc của mình.

Cô phải mau chóng hoàn thành công việc của mình. Để cho papa cô thấy, cô không phải là một người chỉ biết dựa dẫm.

Ba năm trước cô là người như vậy, nhưng không có nghĩa ba năm sau cô cũng thế. Nghĩ rằng cô yếu đuối sao? Chuyện này quá mức hoang đường rồi. Để thành công thì phải chủ động. Câu châm ngôn này luôn đi theo cô. Và cô cũng vậy luôn luôn chủ động trong mọi chuyện.

4. Chương 4

Rất mau chóng, Mạc Di đã hoàn thành bản kế hoạch cho dự án sắp tới mà Kiều thị kí kết cùng Đường thị. Hải lòng với thành quả của mình. Mạc Di đuổi người ra để thư giãn. Không để ý tới một thân hình cao lớn đang bước đến bên cô:

“Xem ra em rất mệt, có cần anh giúp một tay không?”

“Có a.”

Mạc Di tất nhiên đồng ý rồi, có một người nguyện ý giúp cô đầm bóp, nếu cô không đồng ý chẳng phải là phụ tấm lòng của người đề nghị sao?

Thấy cô thoải mái chấp nhận, Đường Phi không khỏi bật cười. Cô gái nhỏ nhắn này thật là dễ tin người. Cô không biết giờ cô như vậy có thể bị người khác chiếm tiện nghi sao?

Cung chiều xoa bóp bả vai mỗi nhức, Đường Phi hưởng thụ cô vì mình mà trở nên thoải mái. Khuôn mặt thoải mái hiện lên tia hạnh phúc, đôi môi anh đào đỏ mọng kia vì vậy mà chu lên.

Thực sự không phải Đường Phi là sói đói, nhưng bộ dạng quyến rũ kia của Mạc Di là đang bắt ép anh làm chuyện xấu. Không ngăn được lửa nóng trên người mà phủ lên đôi môi đỏ mọng kia.

Được xoa bóp cực kì dễ chịu, Mạc Di trong lòng không khỏi cảm thấy hạnh phúc. Đôi mắt lim dim tận hưởng cảm giác dễ chịu. Một lúc sau không hiểu sao động tác xoa bóp kia lại ngừng. Bỗng dưng Mạc Di cảm nhận có một vật gì ấm, mềm, có chút ẩm ướt áp lên đôi môi của mình.

“A”

Cô kinh hãi (kinh ngạc+ sợ hãi) kêu lên. Nhưng cô nào biết hành động của mình càng làm cho chiếc lưỡi kia dễ dàng tiến sâu vào bên trong hơn.

Như được cô đồng ý, lưỡi của hắn tiến sâu vào bên trong khoang miệng. Cùng chiếc lưỡi thơm tho kia thưởng ngoạn, dây dưa không dừng.

Kĩ thuật của Đường Phi làm Mạc Di chìm trong khoái cảm, miệng nhỏ phát ra âm thanh mê người

“ừm...”

Âm thanh mê người kia lọt vào tai của Đường Phi như cổ vũ anh tiếp tục. Và anh cũng không thể làm gì hơn là cố gắng hết mình.

Ra sức mút lấy mật ngọt mê người. Đường Phi lớn mật đưa bàn tay vào trong xoa bóp nơi đầy đà.

Kích thích mê người khiến Mạc Di không kiềm chế được thốt lên những âm thanh mê người

“ừm...ừm”

Đột nhiên cánh cửa mở ra, làm cho hai người kinh ngạc, tất cả động tác bỗng dừng dừng lại. Vì có thân hình to lớn của Đường Phi che chắn nên người kia hoàn toàn không biết phía trước có thêm một người nữa là Mạc Di.

“Đường Phi như thế nào cậu lại ở đây?”

Tiếng gọi của Quý Dương làm cho Mạc Di trong lòng nảy sinh niềm kinh hãi (kinh ngạc+ sợ hãi). Làm sao có thể, cô vừa cùng với Đường Phi hai người...

Nghĩ đến chuyện xấu hổ kia, khuôn mặt của Mạc Di càng trở nên đỏ hơn.

Biểu hiện của Mạc Di làm Đường Phi vô cùng hài lòng. Nhưng nghĩ tới vì một ai đó mà hai người đang dần đến đích rồi thì phải ngừng lại khiến Đường Phi không khỏi tức giận. Chính vì vậy giọng nói của anh có chút lạnh

“Tôi muốn lấy tài liệu.”

__Câu trả lời ngay cả một chút hợp lí cũng không có. Nếu là lấy tài liệu thì chẳng phải anh chỉ cần một cuộc gọi là có được sao. Đâu cần anh đích thân đi ra lấy__

Quý Dương nghĩ thầm trong lòng.

“Được rồi, lấy tài liệu thì lấy tài liệu thì lấy tài liệu. Giờ mau vào phòng tổng giám đốc mình có chuyện quan trọng muốn nhờ cậu.”

“Được”

Đường Phi thoải mái nhận lời, di chuyển về phía phòng tổng giám đốc. Hành động của Đường Phi hoàn toàn lộ ra Mạc Di đang ngượng ngùng ngồi trên ghế.

Thấy vậy Quý Dương rút cuộc đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, mỉm cười ám muội

“Ra là tổng giám đốc nhà ta lấy tài liệu từ chỗ của Kiều thư kí.”

Bị Quý Dương đoán trúng, Mạc Di mặt đỏ càng thêm đỏ, chỉ biết cúi đầu vô văn kiện để che đi sự ngượng ngùng.

Biểu hiện mê người kia, hấp dẫn ánh mắt của Đường Phi. Nhưng khi để ý trong phòng còn nhiều hơn hai người, Đường Phi không khỏi nổi giận nhìn Quý Dương ánh mắt như chứa chấp hàng ngàn viên đạn phóng đến.

Quý Dương lần này cuối cùng cũng được lĩnh giáo khả năng ghen hơn người của vị tổng giám đốc đại nhân. Lần sau có đánh chết anh cũng sẽ không bao giờ tuý tiện xông vào đây lần nữa.

Đường Phi trong lòng chứa chất giận dữ. Nhưng vì còn có Mạc Di nên anh không dám phát tiết. Anh sợ bản thân sẽ bản Mạc Di hoảng sợ.

“Đi vào.”

Âm thanh có chút lớn làm cho Quý Dương không thể không ngoan ngoãn theo Đường Phi vào phòng tổng giám đốc.

Ngồi trên ghế, Đường Phi mệt mỏi, nói lỏng cả vạt ra. Nhìn Quý Dương với một ánh mắt căm hận.

“Có chuyện gì, nói”

“Thực ra là...mình...kết hôn”

“Cái gì?”

Đường Phi thật không tin tưởng vào lỗ tai của mình. Quý Dương hần nói hần kết hôn nha. Chuyện này thật khó tin, hoa tâm phó tổng giám đốc Quý Dương cuối cùng có ngày lại bị trói chặt trong chuyện hôn nhân. Thú vị, thú vị anh giờ đang rất tò mò không biết người phụ nữ nào xấu số mà lấy được bạn của anh Quý Dương.

Thấy Đường Phi ngăn người một chút nghiêm túc cũng không có khiến Quý Dương có điểm phát bực

“Đường Phi rút cuộc cậu đang phát ngốc gì vậy?”

Quý Dương gầm nhẹ

“Mình chỉ là đang suy nghĩ xem ai là nạn nhân xấu số lấy được cậu thôi.”

Đường Phi bình thường thản nhiên như không có chuyện gì làm Quý Dương tức giận không có gì để nói

“Đường. Phi”

Quý Dương gầm lên gần tên người bạn thân xấu xa kia.

Bên ngoài, Mạc Di nghe thấy tiếng Quý Dương không khách khí gầm lên với tổng giám đốc đại nhân thì không khỏi lắc đầu

“Đàn ông đều là những kẻ ngốc.”

Hai người đàn ông trong kia còn mãi gầm rú với nhau làm sao biết được những lời Mạc Di đang chửi họ. Chẳng qua là....

“Hất xì....”

Hai người không hẹn mà cùng vang lên một âm thanh khiến hai người ngạc nhiên quay lại nhìn nhau lắc đầu khó hiểu

“Tiếp tục câu chuyện.”

Quả nhiên Đường Phi rất xứng đáng với chức vụ tổng giám đốc của mình. Mọi chuyện luôn đi trước một bước.

Nghe được Đường Phi trong lời nói có chút quan tâm, để ý. Quý Dương dùng hết dũng khí nói ra chuyện quan trọng của cả buổi trò chuyện

“Đường Phi, mình muốn cậu làm phù rể ỉnh. Mình đảm bảo sẽ phong toả tin tức không để bọn phóng viên...”

“Mình đồng ý.”

Đường Phi rất thoải mái chấp nhận yêu cầu của Quý Dương làm cho anh cảm thấy có chút lo lắng.

“Đường Phi, cậu thực sẽ đồng ý sao?”

“Mình từ trước tới giờ không nói hai lời.”

Nhận được lời khẳng định từ Đường Phi, Quý Dương vui mừng tính chạy lại ôm lấy Đường Phi thì bị anh một cước đạp ra xa

“Quý Dương cảnh cáo cậu, mình chỉ thích phụ nữ không ưa gì đàn ông. Vậy nên đừng tới gần mình. Đến lúc đó mình không biết sẽ biến cậu thành gì.”

Quý Dương cực kì tin tưởng đứng cách Đường Phi ba mét. Ánh mắt tràn đầy sự phòng bị.

“Và còn một việc nữa, tôi muốn dẫn theo một người.”

“Ok chuyện nhỏ chuyện nhỏ, cậu muốn dẫn theo bao nhiêu người cũng được.”

Quý Dương sáng khoái đồng ý.

Mọi chuyện chỗ của Đường Phi đã giải quyết xong xuôi, Quý Dương thở phào nhẹ nhõm chuẩn bị đi ra để chuẩn bị những việc sắp tới.

“Quý Dương tôi cảm thấy cho phóng viên vào cũng không phải chuyện không hay. Mới càng đông càng vui.”

Lời của Đường Phi thốt ra khiến Quý Dương thêm một lần nữa khó tin nhìn lại Đường Phi.

Chẳng phải trước giờ Đường Phi luôn ghét phóng viên sao? Vì sao lần này còn muốn đặc biệt mời nhiều phóng viên tới? Chẳng lẽ cậu ta bị hỏng não rồi sao? Không...không, Đường Phi sao quyết này nhất định đang mưu tính chuyện gì. Tốt nhất là anh nên tránh xa nếu không bị dính vào mấy chuyện của hắn nhất định là thảm hại.

Ý nghĩ vừa được hình thành trong đầu thì Quý Dương lập tức thực hiện, ba chân bốn cẳng trốn khỏi phòng làm việc của Đường Phi. Để lại khuôn mặt tuần tú của Đường Phi cười sáng lạng.

5. Chương 5

3h chiều, Đường Phi cùng Mạc Di đi đến khách sạn Kiều Vương trực thuộc tập đoàn Kiều thị. Dự án này rất lớn nên vì vấn đề an toàn nên Kiều tổng giám đốc đã đề nghị mọi người họp tại khách sạn Kiều Vương của Kiều thị.

“Khách sạn này được xây dựng nhằm kỉ niệm 20 năm ngày cưới của vợ chồng Kiều tổng giám đốc. Tên của khách sạn được ghép từ họ của hai người.”

Mạc Di đem những gì bản thân biết được về Kiều Vương nói cho Đường Phi nghe.

Trên xe Đường Phi chăm chú lắng nghe Mạc Di nói, đôi môi không khỏi nở nụ cười hạnh phúc. Mặc dù đang lái xe nhưng đôi mắt của anh như dán lên thân hình nhỏ bé kia. Không chút che dấu ánh mắt nhìn cô lộ rõ sự cưng chiều.

Thấy anh im lặng không nói tiếng nào, Mạc Di cuối cùng dừng lại mọi hoạt động của mình nhìn anh thì thấy được ánh mắt của anh nhìn cô hoàn toàn tràn ngập sự cưng chiều. Khuôn mặt nhỏ nhắn không hiểu vì sao lại trở nên đỏ hơn.

Những biểu hiện của Mạc Di làm sao có thể thoát khỏi ánh mắt của Đường Phi. Đúng lúc có đèn đỏ, anh dừng xe lại, kéo Mạc Di lại gần, kề lên môi cô.

“Đây là em quyến rũ anh.”

Đầu lưỡi của anh trượt vào bên trong miệng của cô, tham lam hút lấy dịch ngọt bên trong. Thân thể cô vì nụ hôn của anh cả người mềm nhũn dựa vào thân thể rắn chắc của anh. Mùi vị hoan ái tràn ngập xung quanh xe. Tiếng thở dốc cùng tiếng kêu mê người làm cho người ta đỏ mặt.

Hai người dây dưa đến khi đằng sau tiếng còi xe thúc giục vang lên. Đường Phi mới rời nơi ngọt ngào kia. Khoé miệng không tự chủ mà giương lên. Cứ theo tiến độ này thì có lẽ không lâu cô sẽ hoàn toàn thuộc về anh. Tin tưởng vào khả năng của bản thân khiến cho Đường Phi vui vẻ càng thêm vui vẻ hơn.

Nhìn thiên hạ vẫn còn đang thất thần, anh không khỏi nở ra nụ cười ôn nhu

“Tổng...tài...anh...anh...”

Mạc Di thực không hiểu bản thân nữa. Đây là lần thứ hai cô cùng với Đường Phi...hôn nha. Điều này khiến Mạc Di cảm thấy sợ hãi, chuyện này là việc làm sai trái không thể tiếp tục tiếp diễn. Nhưng vì sao biết vậy cô càng trầm luân trong đó không thể thoát ra.

“Không cho phép em gọi anh là tổng giám đốc. Gọi anh là Phi.”

“Phi.”

Nghe Mạc Di gọi vậy Đường Phi thoả mãn nở nụ cười.

Cách gọi thân mật kia làm cho Mạc Di khuôn mặt nhỏ nhắn lại thêm ửng hồng. Mà Đường Phi ở bên cạnh thấy được biểu hiện lúc này của Mạc Di lửa nóng không thể khống chế bùng lên. Khiến cho giọng nói của anh cũng vì đó mà trở nên khàn khàn

“Em là đang quyến rũ anh.”

Hơi thở nóng bỏng của Đường Phi phủ lên chiếc tai xinh xắn làm cho nó ngày càng hồng hơn.

“Ách, em không có.”

“Em không thành thực.”

Đường Phi còn muốn tiếp tục trêu đùa bảo bối của mình thì xe vừa đúng lúc chạy tới khách sạn Kiều Vương làm cho Đường Phi bắt buộc phải buông tay.

Thấy Đường Phi không còn giơ ra nanh vuốt, Mạc Di nhìn xung quanh mới biết là đã đến khách sạn. Mạc Di trong phút chốc nở nụ cười chiến thắng. Ông trời như vậy vẫn là thương cô nha. Làm mặt quỷ cô hóm hỉnh rồi bỏ xe xuống trước.

Bước xuống xe, lập tức nhân viên của khách sạn chuyên nghiệp chạy ra. Vừa nhìn thấy Mạc Di nhân viên phục vụ nhất thời kinh ngạc ngay sau đó cung kính chào cô:

“Đại...”

“Chúng ta vào thôi.”

Lời của nhân viên phục vụ còn chưa nói hết thì Đường Phi đã bước xuống xe chen tiếng nói trước.

Nhân viên phục vụ kia kinh ngạc nhìn Đường Phi sau đó quay lại nhìn tới Mạc Di, một câu cũng không thể thốt lên lời.

Thấy biểu hiện của anh phục vụ kia, Mạc Di hiểu suy nghĩ của anh, liền lên tiếng giải thích:

“Quan ca ca, đây là Đường tổng giám đốc ông chủ của em. Hôm nay em cùng anh ấy tới đây để bàn về dự án hợp tác giữa Đường thị với Kiều thị.”

“Ra là vậy, đại...Mạc Di, em cùng vị tổng giám đốc kia theo anh. Chủ tịch đang đợi mọi người.”

“Vâng, cảm ơn anh.”

Mạc Di thân mật cùng người được gọi là Quan ca ca kia trò chuyện. Khiến ột người luôn luôn mang theo bên người một bình dấm to như Đường Phi vô cùng tức giận. Từ khi tên Quan ca ca kia xuất hiện Mạc Di chẳng hề quan tâm tới sự hiện diện của anh. Điều này không tốt một chút nào.

Một hồi dưới sự chỉ đường của phục vụ họ Quan hai người thuận lợi tiến vào phòng họp. Vừa bước vào Đường Phi cùng Mạc Di đều cảm nhận được không khí trong phòng quỷ dị không nói lên lời.

Các vị giám đốc trong Kiều thị quản lý phần dự án này cùng Kiều tổng giám đốc đều đã ở bên trong chờ đợi hai người. Khi thấy Mạc Di cùng Đường Phi bước vào, mọi người trong phòng ai ai cũng tràn đầy kinh ngạc nhìn bọn họ, chỉ trừ Kiều tổng giám đốc.

Đột nhiên tất cả mọi người đứng lên, cung kính cúi người:

“Kiều tổng giám đốc.”

Đường Phi khi nghe câu này kinh ngạc quay lại nhìn Mạc Di khiến cho cô có chút chột dạ.

“Thực xin lỗi vì đến trễ.”

Một thân hình cao lớn tiến vào bên trong phòng họp, khuôn mặt tuần tú vì nụ cười mà trở nên vô cùng rạng rỡ. Kiều Vũ thản nhiên ngồi xuống bàn họp.

Trong suốt cuộc họp Kiều Vũ không thể không để ý tới bóng dáng nhỏ bé xinh đẹp kia. Nhìn cô Kiều Vũ khoé miệng không tự chủ dương lên thành một đường cong hoàn mỹ.

Cuộc họp kết thúc một cách đầy mỹ mãn. Hai bên bắt tay nhau kết thúc một màn liên kết hoàn hảo.

Tan họp Đường Phi cùng Mạc Di định trở về thì một bóng dáng chạy tới bên họ. Thân mật nắm tay Mạc Di kéo đi. Thấy người của mình bị người khác kéo đi, trong lòng Đường Phi không khỏi tức giận chạy theo kéo Mạc Di lại. Nhưng ai ngờ khi Đường Phi kéo tay của Mạc Di thì bị cô kéo léo rút tay về.

Hành động này càng làm Đường Phi thêm tức giận hơn, khuôn mặt tuần tú giờ đã đen hơn một nửa.

Nhận thấy biểu hiện khác thường của Đường Phi, Mạc Di vội lên tiếng giải thích:

“Vừa tổng giám đốc Kiều muốn mời em ăn cơm để ôn lại chuyện xưa. Tụi em cũng đã rất lâu rồi chưa có trò chuyện nên em với tổng giám Kiều dự định cùng nhau ăn cơm tối.”

“Em biết hần?”

“Đúng vậy.”

Kiều Vũ nhìn ra trong đôi mắt Đường Phi nhìn Mạc Di chất chứa nhu tình còn đối với anh thì như đạn được muốn ném tới. Dù sao cũng là đàn ông chẳng lẽ anh không biết Đường Phi nghĩ gì.

Lâu lắm rồi anh không nhìn thấy một chuyện thú vị như vậy, nếu mà bỏ qua chẳng phải rất tiếc sao. Chính vì vậy Kiều Vũ với phương châm thà giết làm còn hơn bỏ sót. Vô cùng trong sáng tới mức vô lại, thân mật khoác lên vai của Mạc Di, kéo cô về bên mình. Dùng giọng nói hết sức cứng chiều:

“Tiểu Mạc Di với quan hệ đặc biệt như chúng ta mà em lại gọi anh là Kiều tổng giám đốc phải chăng là làm trò cười cho thiên hạ sao? Em cứ gọi anh như khi chúng ta ở nhà không phải tốt sao?”

Kiều Vũ vô cùng vô lại nhấn mạnh từ quan hệ đặc biệt với chúng ta ở nhà khiến cho Đường Phi bỗng chốc ôm một bình dấm rất lớn. Bộ dáng vì ghen mà trở nên tức giận vô cùng đáng yêu làm cho Kiều Vũ càng muốn trêu đùa hơn nữa.

Nhưng là Mạc Di dường như hiểu được tâm kế của anh liền kéo anh đi không kịp nhấn lại cho Đường Phi.

Đến một quán trà sữa quen thuộc, Mạc Di không khách khí ném Kiều Vũ lên ghế. Ngồi ở ghế phía đối diện Mạc Di hung hăng trừng mắt với Kiều Vũ.

Bị ném cuống ghế ngồi cứng, Kiều Vũ không thể không than, ôi vì sao anh lại phải chịu sự tra tấn này.

“Tiểu Mạc Di, vì sao chỉ có ba năm không gặp em liền trở thành một người dã man vậy, Nhìn này anh bị em cầm tay mà nổi lên hết vệt thâm đen rồi.”

Kiều Vũ vạch lên những vết thâm tím do Mạc Di gây lên

“Em nghĩ anh phải biết rõ hơn em chứ, phải không Vũ Vũ ca ca.”

Đột nhiên Kiều Vũ cảm thấy toàn thân thực lạnh, da gà tất cả đều dựng đứng lên.

“Tất cả là do phụ thân đại nhân gây nên, anh hoàn toàn vô tội.”

“Hoá ra là Kiều tổng giám đốc. Còn chuyện trước em nhờ anh điều tra thì sao rồi.”

“Đã tìm được rồi, cô ta hiện đang ở Đài Loan.”

“Không quá xa. Anh tiếp tục điều tra thêm đi, em muốn biết thêm thật nhiều về cô ấy.”

“Ok, theo ý của em công chúa nhỏ của anh.”

“Chỉ có anh là thương em nhất. Không như papa người thực xấu.”

Mạc Di không khỏi nín thở vài câu và cũng không quên nói xấu papa của cô với anh.

“Papa rất thương em.”

“Em mới không cần người thương em như vậy. Toàn lời chuyện xấu của em ra nói thui.”

“Papa trêu em thui mà. Nếu không phải là có một cô con gái đáng yêu như vậy, papa cũng không nổi hứng trêu chọc như vậy. Em rất giống mami đó công chúa nhỏ à.”

Kiều Vũ không khỏi nhúc nhích đầu với cô em gái bé bỏng này. Thực sự cô quá đáng yêu cộng thêm cô được thừa kế khuôn mặt giống với của mami thử hỏi papa làm sao không nổi hứng trêu chọc cô được. Dù sao cả nhà cũng có mỗi mình cô là con gái duy nhất.

“Em biết em giống với mami nhưng papa cũng không thể vì vậy mà trêu chọc em được chứ.”

Mạc Di không can tâm nói lại

“Được rồi em đúng được chưa?”

“Được rồi.”

Mạc Di thoả mãn nở nụ cười chiến thắng.

Là con gái duy nhất của gia đình cộng thêm cô sở hữu khuôn mặt giống với Kiều phu nhân. Từ nhỏ Mạc Di được coi là bảo vật trong Kiều gia. Các ca ca của cô không một người nào không cưng chiều cô. Nhưng không vì vậy mà cô giống với những tiểu thư khác ích kỉ coi thường người khác. Cô vô cùng ngoan ngoãn khiến mọi người trong gia đình càng thêm yêu mến.

Cô từ nhỏ tới giờ không có điểm gì là không tốt chỉ trừ việc cô rất ngốc và rất yếu đuối. Chính vì vậy Kiều ba luôn lấy việc này ra làm đề tài để trêu chọc cô. Do đó Mạc Di so với mọi người trong nhà thì chán ghét Kiều ba nhất.

Ba năm trước vì không muốn bản thân chỉ biết dựa dẫm, cô đã sang Mỹ du học. Đồng thời học tập cách tự lập. Ba năm sau khi trở lại Đài Loan cô không còn là một cô nhóc nhu nhược nữa, giờ đây cô đã là một người phụ nữ đã trưởng thành. Tuy hành động cách nói của cô đã trưởng thành hơn rất nhiều nhưng vẫn không dấu được nét ngốc nghếch trong chính con người chân thật của cô.

“Này công chúa nhỏ.”

Đột nhiên Kiều Vũ lên tiếng làm Mạc Di thoát khỏi những suy nghĩ vớ vẩn quay lại nhìn anh với một ánh mắt khó hiểu. Đôi mắt to tròn long lanh như quyến rũ người ta làm chuyện xấu. Chỉ có khi ở bên vị ca ca này Mạc Di mới là con người chân thật của mình. Một ngốc tử

“Có chuyện gì vậy anh Vũ.”

“Cuối tuần này papa có tổ chức tiệc nên bảo em trở về nhà. Đã ba năm rồi em không có trở về mọi người trong gia đình ai ai cũng nhớ em.”

“Em biết rồi. Mà từ hôm nay đến hôm đó cách nhau bao ngày vậy anh?”

“6 ngày thưa tiểu thư, hôm nay là thứ hai đầu tuần. Em đã đi làm rồi sao ngay cả chuyện này cũng không biết vậy? Thực không hiểu em nữa, ngốc tử à.”

“Em là thế đó được chứ?”

Mạc Di phùng má giận dữ. Khuôn mặt nhỏ nhắn vì tức giận mà trở nên ửng đỏ. Cùng với đôi má phùng to khiến cô trông thật đáng yêu. Mà Kiều Vũ thấy được biểu hiện giận dữ kia của cô, vô cùng hài lòng cười lớn.

Đem một màn phía trước thu vào mắt, hai tay của Đường Phi nắm chặt thành quyền. Khuôn mặt tối sầm phả ra hơi thở của quỷ dữ.

Khi hai người họ rời đi, Đường Phi không cách nào an tâm liền đi theo. Từ khi vào quán, hai người họ thân thiết nói chuyện cười đùa với nhau làm cho Đường Phi ở bên ngoài vô cùng tức giận.

“Mạc Di, tôi nhất định không nhường em cho người khác.”

6. Chương 6

Hôm nay là hôn lễ của Quý Dương, Đường Phi ngay từ sớm đã chuẩn bị trang phục chỉnh tề lái xe tới nhà của Mạc Di. Sau một hồi bấm chuông mà không thấy ai mở cửa. Một người hàng xóm tốt bụng thấy anh bấm chuông một khoảng thời gian dài. Thì chạy sang nói với anh:

“Chàng trai trẻ đừng bấm nữa, hôm nay Mạc Di đã đi ra ngoài từ sáng sớm rồi. Cậu có chuyện gì cần nhắn với nó thì nói với tôi, tôi giúp cậu chuyển lời lại.”

“Không cần, cảm ơn bác.”

Nói xong Đường Phi cất bước rời đi. Hôm nay Đường Phi muốn cùng Mạc Di đi tham gia tiệc cưới của Quý Dương nên cố gắng tới sớm đón cô nhưng không ngờ chậm một bước.

Mang theo tâm trạng không có chút gì vui vẻ đến bữa tiệc cưới.

Nhìn vào khung cảnh xung quanh, Đường Phi chỉ có thể hình dung bằng hai chữ “náo nhiệt”. Lễ đường tràn ngập đám phóng viên, máy ảnh, máy quay đang làm việc hết công suất. Mọi người cùng nhau vui vẻ nói chuyện về mọi chuyện trên đời.

Không khí trong hôn lễ náo nhiệt như vậy nhưng ở đây Đường Phi lại là một chút hưng phấn cũng không có. Không có Mạc Di thế giới của anh chẳng có một màu gì sáng sủa.

Đột nhiên, Đường Phi phát hiện ra một bóng dáng nho nhỏ mà quen mắt đang đi ra từ phòng của cô dâu. Đôi mắt sáng lên như nhìn thấy báu vật. Rất nhanh chóng anh đã đi tới chỗ của cô. Nhìn thấy anh cô vô cùng ngạc nhiên cất tiếng hỏi:

“Sao anh lại ở đây?”

“Anh là phù rể.”

Một câu nói đơn giản nhưng cũng giải đáp được thắc mắc trong lòng của Mạc Di. Sau một lúc trò chuyện cùng anh, Mạc Di tạm biệt anh để chuẩn bị cho lễ cưới.

Nhìn bóng dáng đi khuất của Mạc Di, trong lòng Đường Phi bỗng nổi lên một cảm giác chờ mong. Không biết khi cô mặc lên chiếc váy cưới xinh đẹp cùng anh bước vào lễ đường sẽ ra sao. Cảm giác này như một liều thuốc kích thích khiến anh càng nổi lên tham vọng muốn cô nhiều hơn.

Sau một loạt các thử tục dài dòng, cuối cùng Quý Dương và Phương Nhã đã chính thức trở thành vợ chồng. Quý Dương hạnh phúc cùng bà xã hai người đi tới khắp bàn ăn để tiếp khách. Nụ cười hạnh phúc không ngừng nở trên môi.

Còn về Đường Phi, khi buổi lễ kết thúc nghi thức dài dòng kia, anh lập tức đi tìm Mạc Di. Bộ váy trắng tinh khiết ôm lấy từng đường cong trên cơ thể làm lộ ra nét mê người khiến người ta không thể rời mắt. Mái tóc dài buông xuống ôm lấy khuôn mặt trái xoan xinh xắn làm cho cô nổi bật lên như một thiên sứ lạc giữa đám đông.

Đi đến bên cạnh Mạc Di, đôi tay anh tự nhiên khoác lên chiếc eo thon gọn của cô, kéo cô lại bên mình. Cơ thể hai người gần gũi đến mức có thể nghe thấy tiếng tim đập của đối phương. Khuôn mặt của Mạc Di dần dần nóng lên. Tiếp xúc thân mật khiến cô trở nên ngượng ngùng.

Đường Phi càng ngày càng tiến đến gần bên cô hơn. Dừng lại bên đôi tai nhỏ nhắn của cô, giọng của anh nhỏ chỉ đủ cho cô nghe.

“Hôm nay em thật quyến rũ, làm anh không thể kiềm chế được bản thân.”

Lời nói của anh làm cho khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn của cô càng lúc càng trở nên ửng hồng.

Khung cảnh khách sạn tuyệt đẹp, hai nhân vật chính hình ảnh thân mật. Nam chính thân mật tiến sát đến khuôn mặt của nữ chính, nói nhỏ vào tai của nữ chính. Còn nữ chính thì khuôn mặt ửng đỏ ngượng ngùng. Tất cả tạo lên một bức tranh tuyệt đẹp. Trong bức tranh cảnh đẹp có, nhân vật chính lại vô cùng xinh đẹp. Nếu không được lấy làm tiêu đề cho tờ báo vào ngày mai thì thật là lãng phí.

Và tất nhiên các nhà báo yêu nghề cũng sẽ không để mọi người thất vọng khi chỉ trong nháy mắt chụp được một cảnh đẹp hốt tiền. Sau đó anh ta cũng vô cùng biết ý thoát lui khỏi hiện trường.

Với một người có độ nhạy cảm cao hơn một người bình thường thì những việc của anh chàng phóng viên kia làm sao có thể thoát khỏi đôi mắt tinh tường của anh. Nhưng anh lại vô cùng vui vẻ cố tình tạo ra cảnh thân mật cho cánh phóng viên. Chỉ có cô nàng Mạc Di là ngốc nghếch không biết chuyện gì đang xảy ra.

Khi biết người phóng viên kia đã đi khỏi, Đường Phi không để ý những người xung quanh. Thân mật gặm lên vành tai nhạy cảm. Cảm giác nhột nhột, kích thích, khiến Mạc Di không kìm được bật lên tiếng ngâm nga. Dời xuống chiếc cổ mảnh khảnh, anh thô bạo cắn vào đó một dấu. Như là một dấu hiệu khẳng định chủ quyền, cô là của anh.

Thực là một chuyện buồn cười, nếu Mạc Di mà biết được Đường Phi trẻ con như vậy không biết cô sẽ nghĩ sao.

Một cảm giác nhói vang lên trong đầu của Mạc Di, lí trí của cô cuối cùng cũng quay lại. Cô vội đẩy anh ra, nhìn khắp nơi xem có người khác không. Mãi tới khi phát hiện không có ai ở xung quanh cô mới bình tĩnh lại. Nhìn chăm chăm vào anh, cô cảm giác như bản thân đang muốn nổ tung.

-Không biết anh ta có biết đây là chỗ nào không? Sao có thể tùy tiện hành động như vậy. Nếu để người khác biết thì mối quan hệ của mình và Phi chẳng phải là bị phơi bày rồi sao. Đến lúc đó không biết papa sẽ phản ứng sao nữa-

Mạc Di đắm chìm trong thế giới của mình, gió từ bên ngoài thổi vào mang theo khí lạnh làm cho thân thể của Mạc Di có chút run lên. Đúng lúc đó không biết từ đâu một cánh tay nắm lấy tay cô, kéo cô vào bờ ngực rộng rãi, ấm áp của anh.

“Em còn chưa bồi thường cho anh, mà đã ở đó thần thờ nghĩ đến chuyện khác nữa. Em nói đi, em sẽ làm gì để đền bù cho anh đây?”

“Em...”

Câu nói còn chưa thốt ra thì môi của cô bị lấp lại.

Anh hôn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng kia, sau đó dần dần tách ra hàm răng, thuận tiện tiến vào. Lưỡi của anh, cuốn lấy lưỡi của cô, hấp thụ sự ngọt ngào trong đó. Cả người Mạc Di như cũng bị hút theo nụ hôn đó, thân hình nhỏ bé dựa vào người của anh, cánh tay không ai bảo cũng đem ôm lấy cổ của anh.

Nhận thấy sự đồng tình của Mạc Di, Đường Phi như tiếp thêm được sức mạnh. Anh càng ngày càng hôn sâu hơn, mạnh mẽ chiếm lấy. Bàn tay cũng không an phận đặt lên nơi no đủ xoa nắn. Kích thích khiến Mạc Di ngâm nga những câu nói khiến người ta ngượng ngùng.

Trong một góc nhỏ, một đôi nam nữ đứng sát lại bên nhau, đôi môi không ngừng trao đổi nụ hôn và kèm theo với tiếng rên rỉ ngâm nga, làm người ta không khỏi đỏ mặt. Có lẽ mọi chuyện sẽ tiếp diễn rất hoàn hảo, rất giống với câu chuyện cổ tích. Nhưng trong cái giờ phút quan trọng thì Quý Dương một vị khách không mời đột nhiên xông tới

“Đường...Phi”

7. Chương 7

Một tiếng gọi kéo hai người về hiện thực. Mạc Di thoát khỏi lồng ngực của Đường Phi, khuôn mặt đỏ ửng ngượng ngùng. Sửa sang lại quần áo, cô không nói một lời chạy đi. Bỏ mặc Đường Phi tâm tình thấp xuống cực điểm. Cũng khó trách, đồ ăn dâng đến tận miệng rồi mà còn để mất. Không nói cũng biết tâm tình anh xấu đến mức nào. Chỉ khổ cho Quý Dương trong ngày vui của mình hứng chịu hỏa khí của bạo long.

Quý Dương đi lại gần thì thấy Mạc Di chạy ra, khuôn mặt nhợt nhạt thường ngày trắng nõn giờ trở nên ửng đỏ. Quý Dương thấy cô chạy lại gần thì ân cần hỏi thăm. Không ngờ tới, cô vừa nhìn thấy anh lại chạy càng xa hơn.

Quý Dương chán nản bỏ đi tìm Đường Phi. Đi được một đoạn, anh nhìn thấy Đường Phi dựa vào lan can ở ban công, trên tay vẫn đang cầm điều thuốc hút dở. Quý Dương vui vẻ tiến lại gần, không ngờ tới bị anh trừng.

Theo bản năng, Quý Dương vội lùi ra xa mười bước sau đó mới cất tiếng nói:

“Đường Phi, cậu cùng mình ra ngoài đi. Kiều tổng giám đốc hôm nay muốn gặp cậu. Nghe nói ông ta có ý định gửi ngả con gái của ông cho cậu đó.”

“Mình không cần con gái của ông ta. Người mình cần là Mạc Di.” Đường Phi không vui nói.

“Mình biết rồi, nhưng cậu cũng phải ra đó chứ. Nếu không thì mọi người sẽ bàn tán không tốt về cậu.” Quý Dương dùng hết khả năng của mình khuyên nhủ Đường Phi

“Haizz, được rồi, cậu sao mà nhiều lời như vậy? Không khác gì đàn bà.” Đường Phi chán nản phê bình.

“Ừm, tôi như đàn bà đấy, cậu làm gì được tôi nào? Tôi như đàn bà mà vẫn cưới được một thê tử xinh đẹp. Còn cậu đàn ông mà một người yêu cũng không có. So sánh ai hơn ai kém chắc cậu cũng biết.”

“ =.=’ ... “

Đường Phi chán nản bỏ đi. Tranh cãi nữa chắc anh phải vô bệnh viện vì bị đứt dây thần kinh mắt.

Đường Phi cùng Quý Dương hai người ra tiếp đón Kiều tổng giám đốc Kiều thị. Đôi bên cùng nhau thảo luận về những chuyện trên thương trường. Mãi tới khi Kiều tổng lái câu chuyện sang muốn phó thác con gái duy nhất của mình cho Đường Phi thì không khí trong bàn ăn đột ngột trở nên căng thẳng hẳn.

“Đường tổng giám đốc, tôi có tìm hiểu chút ít về cậu. Và tôi nghĩ sẽ rất hoàn hảo nếu cậu cùng nữ nhi của tôi kết hôn.”

“Kiều tổng giám đốc, ngài đã tìm kiếm các tư liệu về tôi có lẽ ngài cũng biết tôi không thích cái được gọi là hôn nhân chính trị.”

Đường Phi bực tức lên tiếng

“Đồng thời tôi cũng đã có người yêu. Tôi không muốn cô ấy tức giận.”

Anh cùng Mạc Di quan hệ thân thiết như vậy cũng có thể gọi là người yêu mà.

“Đường tổng giám đốc xem ra rất yêu thích người yêu nhỏ của mình.”

Kiều tổng mỉm cười nói.

“Chuyện đó là đương nhiên”

Đường Phi khẳng định

“ Thời này kiếm được một người như Đường tổng giám đốc đây thật khó. Nhưng nữ nhi nhà tôi cũng không phải một người phụ nữ bình thường. Tôi tin khi cậu gặp nó sẽ đồng ý kết hôn cùng nữ nhi của tôi.”

Kiều tổng giám đốc vui vẻ khẳng định.

“Chuyện đó sẽ không thể.”

Đường Phi ngay lập tức phủ định lại.

“Ở đời không thể nói trước được chuyện gì. Cuối tuần này tôi có tổ chức một bữa tiệc gia đình để chào mừng nữ nhi của tôi. Tôi hi vọng hôm đó Đường tổng giám đốc sẽ có mặt ở đó.”

“Chuyện này, thực...”

Nhận thấy Đường Phi có ý định từ chối Kiều tổng ngay lập tức liền giải thích

“Tôi không có ý khác, chỉ là một bữa tiệc thôi, tôi cũng đã mời các thương nhân khác nên cậu không cần lo lắng.”

“Tôi hiểu, hôm đấy tôi sẽ đến đúng giờ.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.”

Kiều tổng giám đốc vui vẻ gật đầu.

Mọi chuyện dường như lại trở về quỹ đạo của mình. Không khí trong bữa tiệc cưới càng ngày càng náo nhiệt. Trong bàn ăn, Đường Phi cùng Kiều tổng giám đốc hai người vui vẻ thảo luận chuyện công việc. Nếu không có chuyện kết hôn cùng con gái của Kiều thị thì hai người thật ưng ý nhau trong mọi công việc.

Quả thật, nếu nhìn vào bảo hai người là cha con thì chắc chắn mọi người sẽ gật đầu đồng ý.

—— • () • ——

Sau khi chạy khỏi chỗ của Đường Phi, Mạc Di bắt gặp Phương Nhã đang trò chuyện với mấy chị em trong công ty. Thấy cô, Phương Nhã cười rúc rờ, hướng cô vẫn tay.

Mạc Di không thể làm ngơ liền đi tới đó.

“Chị Phương Nhã, chúc mừng chị.”

“Cám ơn em. Hôm nay cùn cám ơn em nhiều lắm.”

“Cũng không có gì, giúp được chị là em vui rồi.”

“Thôi, hai chị em ta ra kia trò chuyện đi.”

“Vâng.”

Hai người cùng đi tới ban công bên cạnh lễ đường. Tới nơi, Phương Nhã mới để ý ngắm kĩ Mạc Di từ đầu tới chân. Phát hiện hai má của Mạc Di vẫn còn dấu ửng hồng, đôi môi thì sưng lên cô cũng đoán được 9, 10 nguyên do.

“Xem ra Đường tổng giám đốc của chúng ta không biết cách kiềm chế. Ngay cả trong bữa tiệc cũng không thể chờ đợi được làm những chuyện khiến người ta đỏ mặt. Nhìn kìa đôi môi của em cũng sưng đỏ lên rồi kìa. Thật là...”

Phương Nhã vui tính trêu đùa

“Chị Phương Nhã...chị...”

Mạc Di ngượng ngùng không nói thành lời.

“Được rồi chị không đùa nữa. Mà em cũng không cần ngại với chị đâu. Chuyện của em với tổng giám đốc. Chị cũng đã sớm biết được.”

“Sao...sao...chị...lại”

“Tất nhiên là do ông xã của chị nói rồi.”

Phương Nhã lên tiếng, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc. Cô kể cho Mạc Di nghe mọi chuyện mà cô biết.

Mạc Di lúc đầu kinh ngạc, khó có thể tin được. Sau đó khuôn mặt lại trở nên tràn đầy hạnh phúc.

“Chị Phương Nhã, cám ơn chị, chị đã giúp em một chuyện rất lớn đó.”

“Giúp được em là chị mừng rồi.”

“ ^o^ ”

—— • () • ——

Tiệc tàn, Đường Phi lái xe chờ Mạc Di về chung cư. Tới nơi, Mạc Di mời Đường Phi lên phòng của cô. Hai người nói chuyện một lúc, sau đó Đường Phi thấy cũng muộn nên quyết định trở về. Mặc dù anh không muốn một chút nào.

Mạc Di đưa Đường Phi ra cửa. Khi anh định bước đi thì đột nhiên Mạc Di ôm lấy Đường Phi, cả người cô dán chặt vào lưng anh.

Bộ ngực đầy đặn của cô ma sát với lưng của anh, làm cho Đường Phi nổi lên phản ứng. Cả người anh đứng bất động. Anh sợ nếu cử động sẽ không kìm được mà ăn cô ngay tại đây. Anh muốn lần đầu của anh và cô là trong đêm tân hôn (Y Nắng Tình: mẫu người đàn ông như anh quả thực quá lí tưởng.)

Đột nhiên, Mạc Di gọi anh, giọng nũng nịu

“Phi”

Một câu nói của cô đánh vỡ hoàn toàn hàng rào phòng thủ của anh. Anh xoay người đem cô ôm vào trong lòng. Cô đang định nói gì thì bị anh chặn lại. Anh cuồng nhiệt hôn lên đôi môi đỏ mọng. Lưỡi của anh trượt vào bên trong khoang miệng, hút lấy mật ngọt.

Mạc Di quàng tay qua cổ của anh, nhiệt tình đáp trả. Hành động của cô như cổ vũ cho anh. Anh lớn mật đặt tay lên nơi đầy đặn của cô, cách một lớp áo xoa nắn. Hành động này của anh, đem đến cho cô một cảm giác thoải mái. Khiến cô bật lên tiếng kêu kiều diễm.

8. Chương 8

lên vào sẽ có vô vàng khoái cảm như thế nào.

Ý nghĩ này làm anh càng ra sức tiến vào hoa cốt chặt hẹp, mật ngọt cũng càng lưu tiết ra nhiều hơn.

Mạc Di được Đường Phi dẫn dắt từ khó chịu chuyển sang một loại khoái cảm không tên. Ái dịch chính mình vươn vãi ra thật nhiều, thấm ướt đầm đìa của cô, bên tai lại nghe được thanh âm hỗn tạp do chính cơ thể cô tạo ra, càng khiến mặt cô đỏ như sắp rỉ ra máu.

Thấy vậy, ngón tay của Đường Phi càng tăng tốc, làm cô vong tình ngâm nga, đôi tuyết trắng trước mặt vì hành động của cô mà lay động đung đưa.

Trước mắt tuyết trắng hấp dẫn quyến rũ ánh nhìn của Đường Phi, nhưng anh cực lực nhịn xuống vật ở dưới, bỏ thêm một ngón tay vào bên trong nơi trơn trượt của cô, hy vọng làm cô thích ứng trước

“Ừm...a...” cô lang thang đặt lên tiếng yêu kiều vang vào trong tai người bên cạnh chính là một liều thuốc kích dục cực mạnh, làm cho Đường Phi không thể khắc chế được dục vọng nóng bỏng đến sưng lớn của chính mình, mau chóng kết thúc việc làm cho cô vui sướng, vì thế ngón tay động luật bên trong nơi mềm mại chật chội của cô càng gia tăng tốc độ, mang đến vui sướng điên cuồng cho người phụ nữ của mình

“A...” cơ thể cô dâng lên một ngọn lửa càng cháy càng lớn, tê dại từ trong xương tủy, da đầu cô tê buốt, lỗ chân lông trong cơ thể cũng khép chặt lại, phía dưới truyền đến một cảm giác không thể hình dung bằng lời nói, cuối cùng từ hoa khẩu mở ra, mật dịch dễ dàng tuôn ra

Rút ra ngón tay dài trong cơ thể cô, nhìn người yêu nhỏ bé vì cao trào mà cả người run rẩy, chân cũng co quắp lại, anh thuận thế, đặt Mạc Di trên giường, dịu dàng tách hai bắp đùi trắng mịn. Lấy ra tiểu Phi Phi đang sưng to ngạo nghễ đung thăng, nhắm ngay cánh hoa ửng đỏ tràn đầy mật dịch đang run rẩy, thẳng lưng một cái, viên dục vọng to lớn tiến vào bên trong.

Cho dù cấm địa đã bị ái dịch thấm ướt, nhưng vật to lớn dưng mãnh của Đường Phi vừa chạm đến bức màn mỏng manh kia làm cho Mạc Di đau đến xanh cả mặt.

“Đau” Cô không nhịn được bắt đầu lên tiếng.

Thấy biểu hiện đau đớn của cô, anh đau lòng hôn lên mí mắt của cô. Hôn lên những giọt nước mắt của cô. Ngón tay cũng không ngừng tìm đến viên ngọc châu trên hoa khẩu nhẹ nhàng kẹp lấy, ngón cái nhẹ chà xát, hy vọng cô thích ứng với dị vật trong cơ thể cô

“Em thật đẹp...” thanh âm khàn đục của gã đàn ông vang lên trong đêm tối, cộng thêm hành động kích tình, cùng tiếng rên thủ thủ của cô gái làm nên một bản nhạc tự nhiên đến kích thích lòng người

“Phi...” bị anh xoa nắn như vậy, vật thô to trong hang khẩu lại ngày một nóng như muốn đốt cháy nơi yêu kiều của cô, đột nhiên truyền đến chút ngứa ngáy cùng ẩm ướt làm cho cô khó chịu, chu chu môi đỏ sưng lên kháng nghị

Biết cơ thể cô chịu không nổi, chính anh cũng sắp không xong, nhưng khi nhìn được đôi mắt sưng mù tràn đầy mê ly của cô, anh không muốn đè nén nữa, vật đàn ông thô to cứng rắn hiện ngang đi sâu vào, phá tan tấm xử nữ mỏng manh

“A...a...a...” cô hét lên, vì đau mà ngón tay bấm sâu vào da thịt sau tấm lưng cường tráng phủ lấy lớp mỡ hôi mỏng, phát tiết lên người anh, cũng như anh đang làm cô đau, nhưng cô biết cái đau này cũng tương đương một điều —— cô đã là phụ nữ.

Mặc kệ cái đau nhỏ sau lưng, anh nhìn đến người yêu dưới thân, cúi môi, hôn thật sâu lên đôi môi hoa đào của người yêu, như muốn cô quên mất đau đớn, rồi nhẹ nhàng luật động.

Đỉnh chạm đến hoa tâm mới rút ra, mang theo một hỗn hợp yêu dịch cùng chất lỏng đỏ, sau đó lại đi thật sâu vào, nơi trơn trượt chật ních của cô như hút lấy anh, khi chạm đến nơi sâu nhất trong cô, làm cho anh mất cả hồn, không khỏi tự rên một cái

“A...” lúc đầu thật sự đau muốn chết, nhưng chẳng hiểu một đoàn gặm nhấm vô hình kia từ từ cắn sâu vào trong cơ thể cô, thay thế cái đau đớn trong lúc từ thiếu nữ trở thành phụ nữ, làm cô cũng yêu kiều thốt lên thanh âm của người phụ nữ khi đạt được khoái cảm từ đàn ông của mình

Biết cô hết đau, anh mới dám gia tăng luật động, thẳng tắp điên cuồng mà cắm vào nơi ẩm ướt nóng lại chật ních, rồi lại đi ra, sau đó ấn thật mạnh “A” cô sắp điên rồi, chính Đường Phi bức điên cô, chân cô không tự chủ quăn lấy hông cứng chắc của người đàn ông, không ngừng phát lên tiếng ngâm nga thư sướng

Anh càng làm càng sung sức, như muốn vắt cạn lấy cô, mới đồng ý đi ra, mỗi động tác của anh đều rất điên cuồng lại mạnh mẽ, làm cho cô cảm giác như từng đợt sóng vỗ ập vào, làm cô không biết mình đang lạc đến nơi địa phương nào, chỉ biết đắm chìm dưới uy mãnh của người đàn ông

“Phi...Ừ a! Cầu xin anh...Không nên động...Ừ đó...Em không chịu nổi! Em sẽ không chịu nổi” cô thật sự sắp bị điên, cô không thể chịu đựng nổi hàng loạt khoái cảm đánh vào người, nó làm tứ chi của cô cũng sắp căng ra và bùng nổ.

Mặc dù không ngừng cầu xin tha, nhưng thân thể của cô lại hoan nghênh hành động của Đường Phi, mỗi lần anh chui vào thì cô lại nhẹ nhàng nâng lên tuyệt đồn. Cái lang thang của cô làm cho Đường Phi không ngờ tới, hóa ra cô rất nhiệt tình, nên anh cũng tận tình thỏa mãn người phụ nữ yêu dấu của mình.

Mạc Di bị dục hoả không chế, Đường Phi bị say trong âm áp của cô, nữ tính bao bọc lấy phái nam sừng đỏ, tiểu Phi Phi không ngừng xuyên xỏ, cả hai trao nhau lời yêu thương qua hành động kích cuồng.

“Em....không được rồi” một cái ấn mạnh của anh, làm cho cô thở dốc ra, người cũng ưỡn lên, chạm vào bộ ngực cứng cáp kiên mỹ lấm tấm mồ của Đường Phi, báo cho anh biết mình sắp không xong.

Cảm nhận được hai đóa hồng ép chặt lên da thịt nóng cháy của mình, mà vì động tác cô cong người lên, làm nơi giao hoan của hai người càng dính sát nhau, khiến anh có thể đi sâu vào “Đừng...chờ anh...” Cho dù anh có mê luyện như thế nào, nhưng anh cũng phải tự biết khống chế mình, vì cô là lần đầu, mà anh cũng sắp lên đỉnh

Chín sâu một cạn, cuối cùng anh lật cô gái bé nhỏ nằm sấp dưới giường, hai tay nhỏ nhắn vô thức bám chặt ga trải giường, từ đằng sau đi vào một cái thật mạnh “A...” cả người cô buộc chặt, toàn thân như sắp nổ tung, tay càng bám mạnh vào ga giường, mà người đàn ông ở trên vẫn cứ đi sâu vào, cuối cùng xung quanh cô là một mảnh đen tối

“A” anh cũng tự rên lên một cái, mầm móng của anh lấp đầy mặt viên...

9. Chương 9

Dường như còn không đủ, anh mơn chớn làn da mịn màng của cô. Dụ dỗ cô cùng anh yêu thêm lần nữa. Anh chạm từng nơi mẫn cảm của cô, dụ dỗ cô làm cho cô yếu đuối chấp nhận.

Không biết anh và cô đã làm bao nhiêu lần, chỉ biết khi hai người dừng lại anh cảm thấy vô cùng thoải mái, còn cô thì mệt mỏi thiếp đi.

Yêu thương đem cô ôm vào lòng, anh vùi đầu vào chiếc cổ trắng nõn của cô. Hít hà hương thơm dễ chịu của cô. Từ từ tiến vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau không biết mặt trời đã mọc từ bao giờ, ánh nắng chói chang chiếu vào căn phòng rộng lớn. Mi mắt khẽ dao động, cả người khẽ cử động, một trận đau nhức truyền đến, đánh tan cơn buồn ngủ. Mạc Di tỉnh táo mở mắt. Phát hiện cả người mình một mảnh vải che thân cũng không có. Cô kinh hãi kêu lên.

Tiếng kêu của cô đánh động tới người đàn ông đang ở căn phòng bên ngoài kia. Anh vội chạy vào. Khi tới nơi thấy bộ dáng của cô anh không khỏi bật cười. Cô như một con mèo con làm sai, cả người cuộn lấy chân bông ấm áp, vẻ mặt vẫn còn ẩn hiện nét sợ hãi.

“Em là đang quyến rũ anh?”

Anh cười tà tiến lại gần bên cô. Cô hoảng hốt lắc đầu phủ nhận

“Không..không”

“Em còn nói không, bộ dáng của em như một con mèo nhỏ, cả người ẩn hiện qua lớp chăn trông quyến rũ hơn cả múa thoát y. Như vậy còn nói không quyến rũ anh?”

“Em...”

Cô cứng họng.

“Được rồi, em thừa nhận vừa rồi em là quá sợ hãi quá nên bộ dáng có chút giống với mèo con. Nhưng cả người ẩn hiện qua lớp chăn bông đây chẳng phải kệt tác của anh sao? Vì sao lại đổ cho em quyến rũ anh?”

Nghe vậy Đường Phi cười lớn. Mạc Di đem mọi tội lỗi đổ hết lên người Đường Phi mà quên rằng hôm qua chính cô là người chủ động.

“Tiểu miêu miêu của anh, em chắc không quên hôm qua ai là người chủ động muốn thân mật với anh chứ.”

Cô lại một lần nữa cứng họng.

Nhìn dáng vẻ của cô Đường Phi không giữ hình tượng cười lớn

“Tiểu miêu miêu của anh, em tuy rằng làm sai nhưng có cần trưng ra vẻ mặt như vậy không?”

“Hừ, anh trêu chọc em.”

Mạc Di giận dữ, hai má đỏ ửng, bộ dáng uy khuất đáng yêu vô cùng.

Bộ dáng bây giờ của Mạc Di kích thích Đường Phi, làm cho người huynh đệ vừa ăn no của anh nổi lên cơn đói. Anh không kìm chế bản thân lao tới chỗ cô, muốn thêm một lần nữa tận hưởng tư vị ngọt ngào.

Ở trên giường, Mạc Di không nghĩ tới hành động của Đường Phi, đột nhiên bị ôm cả người Mạc Di trở nên bất động. Cảm nhận được biểu hiện của Mạc Di, Đường Phi cười lớn. Ngay sau đó liền phủ lên đôi môi mềm của cô. Đưa chiếc lưỡi ra, lưỡi của anh đi sâu vào khoang miệng của cô hút lấy mật ngọt. Sau đó cùng với lưỡi của cô dây dưa.

Biểu hiện cứng nhắc của Mạc Di dần dần thả lỏng, cô ôm lấy cổ của Đường Phi hưởng ứng.

10. Chương 10

Hai chiếc lưỡi ngọt ngào quấn quýt lấy nhau, chặt chẽ lấp môi nàng, lưỡi hắn đã khiêu mở đôi môi đỏ mọng của nàng, thăm dò sự ngọt ngào bên trong đôi môi anh đào.

Đường Phi đem thân hình mềm mại giam cầm trong lòng mình, chiếc lưỡi nóng bỏng mà linh động lớn mật khiêu khích răng nàng, quyến rũ chiếc lưỡi thơm tho của nàng, nhanh chóng mạnh mẽ giữ chặt thân hình run rẩy của nàng.

“A...” Mạc Di thở dài bởi cảm giác thoải mái này, tiếp nhận cơn sóng tình triều dâng mãnh liệt vào trong cơ thể. Sự chặt khít của nàng khiến hắn gần như sắp vỡ bờ Đường Phi cúi đầu nhay cắn ở trên cằm cổ trắng nõn của nàng một cái, bắt đầu rong ruổi trong cơ thể nàng.

“Ôi...” Không hề nén được dục tình bốc lên trong lòng mình, Mạc Di nhin không được kêu lên, mở rộng hai chân, nhắc mông lên, chờ mong người đàn ông này tiến vào càng sâu hơn.

“Di Nhi, anh thích em chủ động hơn chút nữa.” Mạc Di đặt hai chân nàng lên vai mình, chuyển động vào ra theo nhịp độ cực nhanh ở nơi cấm địa chật hẹp cực nóng và non mềm của nàng, còn nàng thì chỉ có thể ngửa đầu, khiến thân thể mình tới gần hẳn hơn, nắm chặt lấy bả vai hắn.

“Sao...” Đôi mắt với tư thế cơ thể khác, mang đến cảm giác kích thích khác lạ, Mạc Di kinh hãi không thôi.

“Lần trước chúng ta chưa có làm như vậy, em thích như vậy sao?” Đường Phi nhẹ nhàng hỏi bên tai nàng, Tiểu Phi Phi không ngừng điên cuồng chạy nước rút trong cơ thể nàng.

“A...” Những lần đẩy vào liên tiếp khiến nàng phát ra tiếng la điên cuồng.

Hai tay nắm chặt lấy bả vai hắn, Mạc Di kiềm chế khoái lạc cuộn cuộn ập tới như những cơn sóng triều nhưng không làm được, cố sức cào một cái, để lại vết móng tay trên lưng hắn.

“Thêm một chút nữa thôi em yêu.” Khẽ rút Tiểu Phi Phi ra, sau đó hắn lại đẩy mạnh vào một cái, đẩy vào nơi sâu nhất trong động hoa.

“Ừm...” Mạc Di kinh hãi hét lên một tiếng, không ngờ tới cái đẩy mạnh này của hắn.

Đường Phi cố sức xông vào, lại nhanh chóng rút ra, một lần rồi lại một lần kết hợp càng kích tình hơn, khiến Mạc Di quanh quẩn sát biên giới của khoái lạc điên cuồng.

“Ồ...” Trong cơ thể nàng lại lần nữa co chặt lại, một dòng nước ấm tuôn ra, không nén nổi kích động, nàng ông chặt lấy cổ hắn.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, bởi vì lối hoa co chặt lại mà bị kích thích đến suýt chút nữa phóng xuất ra.

“Cực cực, em thật giỏi...” Đường Phi cúi đầu thì thầm bên tai nàng.

“Bỏ đi... Như vậy là được rồi...” Cảm giá quá mức dữ dội khiến nàng không ngừng cầu xin tha.

“Sắp rồi chờ anh chút...” tốc độ vào ra tăng nhanh hơn nữa.

“A...” Nàng sắp phát cuồng rồi!

Một lần rồi lại một lần điên cuồng kết hợp Đường Phi rút cực phóng ra mầm mống ấm áp, hội hợp cùng với dòng nước ấm trào ra trong cơ thể nàng.

Gửi thanks

11. Chương 11

“Vĩ, có chuyện gì sao?”

“Thiếu gia, người mà cậu cần chúng tôi theo dõi giờ đang trên máy bay, bay về Đài Bắc.”

Lông mày của vị thiếu gia kia khẽ nhíu lại. Một lúc sau mới giãn ra, phân phó cấp dưới

“Vĩ, bây giờ ngay lập tức tìm tiểu thư về. Phái thêm người để bảo vệ cô. Nếu có sơ suất gì tôi chắc cậu cũng hiểu.”

“Tôi sẽ đi làm ngay.”

Cúp điện thoại, vị thiếu gia kia trầm tư nhìn khung cảnh bên ngoài.

Anh đã làm hết sức của mình làm cho người kia mãi mãi ở nước ngoài. Nhưng hơn ai hết anh hiểu rất rõ sẽ có một ngày cô quay lại đây. Nhưng anh không ngờ tới ngày đó lại tới nhanh vậy.

“Em gái, anh đã làm hết sức rồi. Nhưng vẫn không xóa đi hận thù trong lòng cô ta. Anh thực không biết làm sao nữa. Anh không muốn em nhìn thấy cảnh này. Nhưng giờ không thể rồi. Cô ta đã trở lại và chắc chắn sẽ tìm em. Liệu sau khi biết được sự thật, em có trách cứ bản thân không?”

Sân bay quốc tế...

Một cô gái với khuôn mặt thanh tú, tay kéo chiếc vali đi ra khỏi sân bay. Trên tivi lớn hiện lên khuôn mặt hạnh phúc của Đường Phi cùng Mạc Di. Tin tức này hiện giờ đang là tin hot với tốc độ tiêu thụ khiến người ta không ngớt tới.

Cô gái kia khi nhìn thấy tin tức kia, khuôn mặt thanh tú biến sắc. Nắm chặt chiếc kính râm trên tay. Cô cầm tức nhìn hình ảnh hạnh phúc của Mạc Di.

“Tiện nhân, cô đang hạnh phúc còn tôi thì phải chịu đau khổ, cùng sự sỉ nhục của những người xung quanh. Những việc cô gây ra cho gia đình tôi, tôi tuyệt đối không bỏ qua. Nữ nhân ghê tởm.”

Sau kích tình nóng bỏng, Mạc Di mệt mỏi chìm vào giấc ngủ. Còn Đường Phi khi nghe thấy tiếng nổ cùng tiếng đồ đạc rơi vỡ đau lòng bỏ thiên hạ xuống giường một mình chạy vào nhà bếp.

Yên giấc, Mạc Di thoải mái ngủ thật ngon, bỗng nhiên tiếng điện thoại của cô vang lên. Buồn bực, lấy chiếc điện thoại ở đầu giường Mạc Di bấm nút nghe rồi để điện thoại lên tai.

“Tôi là Kiều Mạc Di, bạn là?”

“Tiểu thư, là tôi- Vĩ”

“Vĩ, cậu tìm tôi có việc gì không, nếu không có việc gì thì hẹn gặp lại cậu sau, tôi muốn ngủ nha.”

“Lão gia bị ngất xỉu, đại thiếu gia kêu tôi đến đón tiểu thư về. Hiện tại người đang ở đâu?”

“Cha ta ông ấy ngất xỉu? Ông ấy giờ sao rồi?”

Mạc Di lo lắng cất tiếng hỏi.

“Tôi cũng không rõ lắm.”

“Tôi biết, vậy giờ cậu tới đón tôi đi, tôi đang ở cửa tôi.”

“Vâng.”

15 phút sau một chiếc BMW sang trọng dừng trước khu nhà trọ nghèo nát. Một thanh niên tuấn tú với bộ ple sang trọng từ trong xe bước ra. Nhìn anh như thế này trông anh thật giống một hoàng tử bạch mã bước ra từ truyện cổ tích. Vì vậy người qua đường bỗng dừng lại ngắm chàng hoàng tử bạch mã

Chưa đầy một phút bóng dáng quen thuộc vội vã chạy đến. Anh chào cô theo thói quen. Nhưng giờ phút này cô đang vô cùng nóng lòng, không còn chú ý gì hết. Chỉ muốn mau chóng trở về nhà xem cha của mình sao rồi.

Vĩ hiểu ý, mở cửa xe để cho cô ngồi lên, sau đó xoay người lên phía trước điều khiển cho xe chạy đi.

Thực ra thì tình cảm của Mạc Di với Kiều Thiệu Huy rất tốt. Kiều Thiệu Huy yêu thương nữ nhi của mình hơn bất kỳ ai. Hôm đó khi muốn Mạc Di ra nước ngoài du học Kiều Thiệu Huy không ngại chọc tức Mạc Di làm cho cô ngây ngốc mắc phải cái bẫy ông giăng trước ngoạn ngoạn ra nước ngoài du học.

Không những vậy cô còn giúp ông quản lý tốt công việc của Kiều thị ở nước ngoài. Về điểm này ông không thể không vừa ý. Nhưng con gái ông khi hoàn thành xong khoá học nhất định chân bên Mĩ không chịu về làm ông khổ sở không ít. Cuối cùng ông lại dùng chiêu bài cũ nhưng hiệu quả hơn hết.

Nói vài lời kích động cô khiến cô nóng lòng trở về nước. Nhưng nữ nhi của ông lại không muốn tiếp tục điều hành Kiều thị mà tự mình chọn một công ty. An phận làm một thư kí nhỏ.

Bất quá, Kiều Mạc Di có lẽ không nghĩ tới. Chính cha cô là mong muốn cô cùng tổng giám đốc Đường thị kết thành phu phụ. Nên đã cố ý hướng mục tiêu của cô tới Đường Thị. Và cô vẫn vậy ngây ngốc đắm đuối vào cái bẫy mà cha cô đã sắp sẵn.

Đường Phi vì muốn lấy lòng người đẹp nên sáng sớm không ngại khó khăn vất vả. Cầm quyển sách dạy nấu ăn đi ra siêu thị mua đồ về. Chuẩn bị cho Mạc Di một bữa sáng tình yêu.

Vô cùng vất vả, làm đi làm lại không biết bao nhiêu lần cuối cùng Đường Phi cũng đem đồ ăn chuẩn bị xong. Chỉ còn nồi cháo đang đun trên bếp kia là xong.

Nhưng anh lại nghe thấy một tiếng hét vang lên từ phòng ngủ làm anh chú ý. Không nói hai lời anh đẩy cửa bước vào thì thấy bộ dáng đánh yêu của Mạc Di. Bộ dáng kia của Mạc Di đánh thức cậu bé đã ngủ say của Đường Phi. Anh liền đem cô nuốt vào bụng.

Sau khi thoả mãn được thú tính bên trong, Đường Phi ôn nhu nhìn thiên hạ trong ngực đang mệt mỏi mà ngủ đi. Anh không khỏi mỉm cười hạnh phúc. Nhưng đột nhiên một tiếng nổ vang lên, kéo theo tiếng rơi của đồ đạc khiến Đường Phi nhớ tới một chuyện quan trọng.

“Chết tiệt.”

Chửi lên một tiếng, anh tiếc nuối buông thiên hạ nhỏ ra. Đặt cô xuống giường đứng dậy đi ra phòng bếp. Nồi cháo của anh giờ này đang yên vị dưới sàn bếp, vung và nồi mỗi thứ bay một nơi.

Còn cháo bên trong không biết đã bị cháy khét từ lúc nào. Mang đồ đạc tất cả nhặt lên. Anh đảm đang lau dọn nhà bếp sạch sẽ, sau đó lấy áo khoác cùng chìa khoá xe đi ra siêu thị mua lại thực phẩm để làm lại món cháo hàu.

Khi trở về nhà thấy xung quanh vắng lặng anh nghĩ Mạc Di vẫn còn đang ngủ nên không muốn đánh thức cô dậy, chuyên tâm nấu ăn. Khi mọi thứ đã được chuẩn bị đầy đủ. Đường Phi bê nồi cháo ra bàn ăn. Cất giọng Mạc Di, nhưng đáp lại anh là không gian vắng lặng của ngôi nhà.

Cho rằng Mạc Di vẫn còn đang ngủ không nghe thấy. Đường Phi liền gọi lại lần nữa. Nhưng lần này đáp lại anh vẫn chỉ là không gian yên lặng của ngôi nhà.

Cảm thấy có điều gì không đúng, Đường Phi chạy về phía phòng ngủ. Bên trong không có đóng cửa. Đường Phi nhớ rõ bản thân sau khi rời đi có đóng cửa, nhưng vì sao bây giờ chỉ thấy khép lại mà không đóng.

Anh đẩy cửa tiếng vào bên trong, căn phòng không hề thấy một ai. Ánh mắt của anh đảo quanh phòng cuối cùng dừng lại ở trên cái bàn cạnh giường ngủ. Ở đó có một mẫu giấy.

“Phi, papa em đột nhiên ngắt xỉu em phải về nhà một chuyến.

Mạc Di”

Đọc xong mẫu giấy Mạc Di để lại Đường Phi không khỏi có chút thất vọng. Cô có papa sao? Vì sao tới giờ anh mới biết. Anh cứ nghĩ cô không có người thân.

Ăn xong bữa cơm trưa nhạt nhẽo, Đường Phi mang theo tâm trạng xuống dốc đi tới công ty. Vào văn phòng tổng giám đốc, vừa ngồi xuống ghế thì Quý Dương chạy vào

“Đường Phi tôi vừa tuyển được cho cậu một thư ký vừa xinh đẹp vừa tài giỏi rồi này. Cô ấy tên Chu Mẫn, từng du học ở Pháp. Năng lực rất tốt. Đảm bảo cậu không chê vào đâu được.”

“Dẫn cô ấy vào.”

Đường Phi mệt mỏi lên tiếng. Một lúc sau Quý Dương đưa vào một bóng dáng mềm mại. Khuôn mặt thành tú, dáng người mảnh mai, quả nhiên là một mỹ nữ. Đường Phi thầm đánh giá, khi nhìn vào khuôn mặt kia không hiểu vì sao anh cảm thấy có chút quen thuộc.

“Cô là Chu Mẫn?”

“Đúng vậy.”

Sau khi nghe Chu Mẫn trả lời thành thực những câu hỏi mà Đường Phi đưa ra. Rốt cuộc anh cũng tin tưởng vị thư kí mới này. Dẫn dò Quý Dương vài câu, anh liền bảo mọi người ra ngoài.

Khi trong phòng đã không còn một ai Đường Phi mệt mỏi dựa vào ghế. Đôi mắt nhắm lại muốn cho tâm tình có thể bình tĩnh hơn được. Nhưng khi anh nhắm mắt lại chỉ thấy bóng dáng của Mạc Di. Nỗi nhớ về cô càng trở nên da diết hơn.

Cầm điện thoại lên, anh nhấn vào số 1, cuộc gọi được thực hiện. Nhưng đợi mãi không có ai nhấc máy. Và cuối cùng cuộc gọi được chuyển vào hộp thư thoại.

Đường Phi bực mình buông điện thoại ra. Anh không biết đã gọi bao nhiêu cuộc nhưng đều không được.

... ..

Kiều gia...

“Bóp bóp bóp...rầm rầm...”

Hàng loạt tiếng động vang lên trong căn phòng hiện đại. Ngay sau đó một giọng nói ngọt ngào vang lên:

“Mau mau thả tôi ra nếu không ta sẽ không để yên cho các người đâu.”

“Tiểu thư...chúng tôi.”

Giọng nói của mấy người vệ sĩ hoảng sợ không biết làm như thế nào.

“Các người làm sao, mau thả ta ra.”

“Tiểu thư...chúng tôi không thể.”

Nói xong Mạc Di đem toàn bộ lực đạo đá vào cửa

“Không thể, các gì, các người mau thả ta ra.”

Từng lời nói lực mà cô tác dụng lên cánh cửa càng tăng nhưng không thể làm cho cánh cửa kia lung chuyển. Mấy anh vệ sĩ thì bất lực không biết làm sao.

“Dừng lại đi, em không thể thoát ra được đâu.”

Giọng nói vừa cất lên, các vệ sĩ kia quay lại nhìn người vừa nói với một ánh mắt cảm động.

“Thiếu gia người tới thật đúng lúc.”

“Đúng vậy, Vĩ anh mau thả em ra.”

Mạc Di cũng vui mừng không kém khi thấy Vĩ, cô tin chắc Vĩ sẽ thả cô ra. Vì thường ngày Vĩ cưng chiều nhất cũng chính là cô. Nhưng cô lại không nghĩ rằng hôm nay không giống thường ngày. Và Vĩ vì bảo vệ cô lại càng không thể thả cô ra.

“Tiểu Di, em ngoan ngoãn ở trong đó đi.”

Vĩ kì thực là con của một người phụ nữ ham quyền. Bà ta dùng mọi thủ đoạn để chiếm lấy vị trí Kiều phu nhân. Nhưng vì một lần sơ sót bà ta mang thai một đứa trẻ nhưng nó không phải con của Kiều gia. Vì sợ con đường công danh gặp trở ngại bà đem đứa trẻ đến Kiều gia nói rằng đó là con của Kiều Thiệu Huy.

Sau đó bà bỏ lại đứa trẻ ở Kiều gia mà chạy sang Mĩ. Kiều Thiệu Huy cùng Vương Khởi Nã tấm lòng thương người nên đã giữ đứa bé lại, chăm sóc như con ruột. Mọi người trong Kiều gia biết chuyện nhưng cũng đối xử với Vĩ như với thiếu gia của Kiều gia.

Mãi đến năm Vĩ 15 tuổi anh biết được sự thật. Dù mọi người khuyên bảo bao nhiêu anh vẫn cố chấp không chịu chấp nhận thân phận thiếu gia của Kiều gia. Anh xin Kiều Thiệu Huy cho anh được đi làm. Mọi người vì sự kiên quyết của anh mà bất buộc phải đồng ý. Kiều Thiệu Huy để Vĩ làm ở bộ phận bảo vệ. Chuyên phụ trách huấn luyện vệ sĩ cho Kiều gia.

Nhờ Vĩ mà Kiều gia đã huấn luyện ra không biết bao nhiêu vệ sĩ ưu tú. Kiều Thiệu Huy cũng vì thế mà vừa vui vừa buồn. Tính cách của Vĩ ông so với mọi người đều hiểu rõ hơn. Vĩ không thích danh lợi. Và nó càng không muốn mọi người chỉ trở bảo nó ham tiền giống mẹ ruột mà cố ý ở lại Kiều gia, hòng chiếm đoạt tài sản của Kiều gia.

Cũng vì vậy mà dù ông nói như thế nào, Vĩ cũng không chịu ở Kiều gia làm nhị thiếu gia. Mãi sau nhờ có Mạc Di thuyết phục, hẳn mới chịu ở Kiều gia để mọi người gọi hẳn là nhị thiếu gia. Nhưng khi ra đến bên ngoài hẳn lại là người làm của Kiều gia.

... ..

“Tiểu Di em ngoan ngoãn ở trong phòng đi.”

“Vĩ, anh bỏ lại em sao?”

“Anh ở bên ngoài này đợi em sao có thể nói anh bỏ em được.”

“Anh...Được rồi, nếu anh không muốn thả em ra thì em ở trong đây. Nhưng anh cũng nên trả điện thoại cho em đi. Em muốn gọi đến một nơi.”

“Nơi em muốn gọi đến chắc là Đường thị Đường tổng giám đốc. Không cần phải gọi anh đã gọi trước xin nghỉ việc cho em rồi.”

“Vĩ, sao anh có thể làm vậy? Anh biết em...”

“Em thích Đường Phi đúng không?”

“Anh...biết vậy sao lại...”

“Ba Kiều bảo anh làm vậy. Thôi em nghỉ ngơi đi, anh còn có việc đi trước.”

Nói xong Vĩ xoay người bỏ đi. Để mặc Mạc Di ở bên trong gào thét.

Đường thị...

“Cậu nhắc lại cho tôi.”

Đường Phi nghiêng răng bật ra vài lời. Có thể thấy anh giờ đây đang giận nhiều ra sao. Và người trực tiếp hứng chịu sự tức giận này không phải ai khác mà đó là Quý Dương

“Đường Phi cậu bình tĩnh lại nghe tôi nói đã.”

“Tôi không bình tĩnh được. Cậu mau khai ra ai là người đã xin nghỉ việc giúp Mạc Di?”

“Tôi làm sao mà biết được.”

“Cậu nói lại lần nữa câu vừa nói.”

“Ách...ý tôi là tôi không nhớ tên người đó. Hình như là Kiều Vĩ.”

“Kiều Vĩ.”

“Đúng.”

“Hắn với Mạc Di có quan hệ gì?”

“Cậu làm ơn thôi đi tôi đâu phải thần thánh làm sao có thể biết được chuyện này.”

“Vậy thì cậu lặn đi cho tôi.”

“Tôi đang mong đợi câu nói này của cậu.”

Nói xong đã không thấy bóng dáng của Quý Dương. Căn phòng làm việc rộng lớn chỉ có Đường Phi. Dựa lưng vào ghế, Đường Phi suy nghĩ về cái tên Kiều Vĩ. Không biết nó có quan hệ gì với Mạc Di.

Đột nhiên anh nhớ ra một chuyện. Lúc trong ngăn kéo, cuối cùng anh lấy ra một cái danh thiếp. Cái này lần trước anh thấy trong phòng của Mạc Di. Vì tức giận cô giữ danh thiếp của đàn ông nên đã đem nó để trong ngăn kéo. Đợi khi nào rảnh sẽ tìm người này tính sổ.

Lấy được chiếc danh thiếp anh giật mình khi biết anh ta là người của Kiều gia. Nhưng rốt cuộc anh ta với Mạc Di có quan hệ gì...

12. Chương 12

Đầu của Đường Phi như muốn nổ tung, mọi chuyện đến với anh quá đường đột làm cho anh không thể suy nghĩ một cách kĩ càng. Nhưng khi ghép các việc lại với nhau, anh phát hiện một điểm vô cùng kì quái. Đường như Mạc Di có quan hệ rất gần gũi với người của Kiều gia.

Đầu tiên là Kiều gia đại thiếu gia Kiều Vũ tiếp theo đó là Kiều gia nhị thiếu gia Kiều Vĩ. Hơn nữa họ của Mạc Di cũng là họ Kiều. Chẳng lẽ, cô là tiểu thư của Kiều gia. Ý nghĩ vừa loé lên nhưng lại mau chóng bị anh dập tắt.

Vì nếu Mạc Di là vị tiểu thư họ Kiều kia làm sao cô có thể ở trong căn nhà nhỏ bé của một khu nhà trọ nghèo nàn. Và trong khi Mạc Di ở Đài Bắc làm việc thì vị tiểu thư kia vẫn còn đang học ở nước ngoài.

Những chuỗi sự kiện dài lướt qua trong đầu của Đường Phi làm cho anh có chút nhức đầu. Nhảy nhẹ hai huyệt thái dương, ánh mắt của anh không hề rời khỏi tấm ảnh trên bàn một giây. Trong tấm ảnh, một cô sinh viên ngây ngô cười ngọt ngào.

Đây là tấm hình duy nhất của cô mà anh có được từ ba năm trước. Một sự kiện quen thuộc về lần đầu gặp gỡ hiện lên. Ánh mắt của anh trở nên dịu dàng hơn, rồi từ từ hai hàng mi buông xuống. Anh đã ngủ.

Khi buồn người ta thường đi uống rượu, chỉ mong có thể được say, được ngủ để quên đi mọi chuyện. Và có lẽ anh cũng là như vậy. Anh tự bảo vệ mình bằng cách ngủ cho quên đi nỗi đau trong tim.

Cuối tuần...

Ngày hôm nay dường như đến nhanh hơn mọi người nghĩ, đặc biệt là Đường Phi.

Vừa thay âu phục, miệng của anh cũng âm thầm chửi rủa. Anh ngàn lần không muốn đi dự buổi tiệc này, nhưng là do anh lỡ lời hứa hẹn nên giờ đây không đi không được.

Thay xong âu phục trắng, anh bước ra bên ngoài thì đã thấy Chu Mẫn trang điểm xinh đẹp đứng ở bên ngoài đợi. Bộ váy dạ tiệc màu đỏ ôm lấy từng đường cong trên cơ thể của cô làm cho cô vừa xinh đẹp vừa quyến rũ.

Không sai Chu Mẫn chính là bạn gái của anh trong buổi tiệc này. Điều này lại càng làm cho anh cảm thấy chán ghét. Hai người lên xe ngồi, không khí càng nặng nề. Suốt dọc đường ánh mắt của Đường Phi không hề dừng lại trên người Chu Mẫn mà hướng về một nơi xa xôi.

Khi đến nơi tài xế mở cửa xe, Chu Mẫn cùng Đường Phi hai người sóng vai bước vào. Bên trong không khí náo nhiệt của buổi lễ khiến cho Đường Phi cảm thấy không tốt một chút nào. Anh ghét những nơi ồn ào...

Khi thấy mọi người đã đến đông đủ, Kiều Thiệu Huy trực tiếp đi lên cầm micro giới thiệu:

“Cám ơn mọi người hôm nay đã tới đây tham gia buổi lễ chào mừng con gái duy nhất của tôi sau ba năm xa nhà.”

“Ba năm”

Hai từ này rơi vào tai của Đường Phi. Ba năm, cũng là khoảng thời gian mà Mạc Di biến mất. Chẳng lẽ...

Tim Đường Phi lại bắt đầu đập hỗn loạn, lòng thì nóng như lửa đốt.

“Và giờ xin giới thiệu với mọi người con gái duy nhất của tôi- Kiều Mạc Di.”

Lời nói của Kiều Thiệu Huy làm bao nhiêu nghi vấn trong lòng của Đường Phi tan đi hết. Ánh mắt lại không ngừng dán sâu khán đài. Anh tin chắc cô sẽ từ đó bước ra...

Quả nhiên một lúc sau, một cô gái với mái tóc đen buông xuống, váy dài ôm lấy đường cong hoàn hảo trên người của cô làm cho cô trở nên vô cùng xinh đẹp. Vì vậy mà hàng loạt ánh mắt nhìn cô một cách thèm thuồng.

Nén lại nỗi giận dữ bên trong, Đường Phi tức giận, hai tay nắm chặt lại nổi lên gân xanh. Ở bên cạnh Chu Mẫn đem mọi chuyện thu vào trong mắt. Cô đối với việc Kiều Mạc Di là tiểu thư Kiều gia chẳng phải là một việc xa lạ.

Nhưng cô không ngờ Đường Phi lại vì yêu mà tức giận như vậy. Không biết lúc anh thấy cảnh cô ta bị nhục mạ sẽ như thế nào. Nghĩ vậy khoé miệng của cô nâng lên một nụ cười thâm hiểm.

Sau hàng loạt những câu nói vô nghĩa, cuối cùng Mạc Di cũng bước xuống cùng cha ruột tiếp đãi khách. Thấy vậy Đường Phi đi lên phía trước, vừa vặn đúng lúc cô quay sang. Hai người đứng ở đó bất động. Kiều Thiệu Huy chỉ nhìn qua cũng biết con gái đang nghĩ gì nên không nường tay đẩy con gái mình tới chỗ của Đường Phi.

“Đường tổng giám đốc hôm nay tới đây thật làm tôi cảm thấy vui mừng. Chắc Đường tổng giám đốc còn nhớ, đây là con gái của tôi.”

“Ừm.”

Đường Phi lạnh nhạt đáp lại

“Tôi hơi bận một chút muốn nhờ Đường tổng giúp đỡ một chút.”

“Kiều tổng cứ nói.”

“Tôi hơn bạn nên không thể chăm sóc Mạc Di được, Kiều tổng có thể đưa con gái tôi đi thăm quan nơi này một chút không?”

“Được.”

Nói xong anh không nói tiếng nào nắm lấy tay của Mạc Di kéo đi...

13. Chương 13

Trong một góc khuất của khách sạn, một đôi nam nữ không ngừng dây dưa. Đôi môi của họ dường như không hề rời xa nhau. Mãi đến khi hai người không thở được, chàng trai kia mới luyến tiếc rời xa đôi môi của cô gái. Nhưng hai cánh tay vững chắc vẫn ôm chặt lấy chiếc eo thon gọn kia.

“Anh...sao lại ở đây?”

Mạc Di lên tiếng trách vấn, khuôn mặt không ngừng đỏ lên vì thiếu dưỡng khí.

“Còn không phải cha của em mời tới sao?”

Đường Phi nhàn nhạt lên tiếng, cả đầu dựa vào đôi vai mảnh khảnh của cô, tham lam hít lấy hương thơm ngọt ngào khiến anh mê luyến.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà em lại biến mất gần một tuần?”

Giọng anh lo lắng đầy quan tâm.

“Em cũng không biết nữa, anh hai gọi cho em nói cha em bị bệnh rồi đón em về đây, sau đó giam em trong phòng, điện thoại cũng không cho sử dụng.”

Mạc Di thật thà kể lại, tuyệt không giữ một chút gì. Nghe vậy Đường Phi nhíu mày suy nghĩ nhưng anh không thể nghĩ ra vì sao anh hai của Mạc Di lại đem Mạc Di giam lỏng. Chắc chắn có một chuyện lớn liên quan tới Mạc Di sắp xảy ra. Nghĩ vậy đôi tay của Đường Phi càng thêm ôm chặt lấy Mạc Di hơn.

“Di, dù có chuyện gì xảy ra anh cũng sẽ mãi luôn yêu em. Luôn bảo vệ chỗ che cho em.”

“Em biết.”

Mạc Di hạnh phúc tựa vào người của Đường Phi, đôi tay nhỏ bé, ôm lấy đôi tay lớn của anh. Ánh mắt hạnh phúc chứa chan tình cảm.

Bỗng nhiên cô cảm thấy cả người mình hoàn toàn mất đi sức lực, ánh mắt cũng nặng trĩu. Cả người cô mềm nhũn tựa vào người của Đường Phi. Đường Phi cảm thấy có gì bất ổn quay lại nhìn Mạc Di thì thấy cô mất đi sức lực dựa vào mình.

“Em làm sao vậy?”

“Em không biết nữa, chỉ cảm thấy thực buồn ngủ.”

Tiếng nói của cô nhỏ dần nhỏ dần rồi tắt hẳn. Đường Phi lo lắng định ôm lấy cô thì phát hiện bản thân cũng mất đi hết sức lực. Lúc này anh mới biết bản thân bị trúng được. Ánh mắt sắc bén nhìn đi xung quanh.

“Là ai, mau rút ra đây.”

“Thật không nhìn ra có ngày Đường tổng giám đốc lại gặp phải chuyện như thế này.”

Tiếng nói trong trẻo kèm theo sự giả dối vang đến làm Đường Phi nhất thời sửng sốt.

“Là cô?”

“Không sai chính là tôi- Chu Mẫn.”

Giọng của Chu Mẫn không hề kinh ngạc, cô điềm tĩnh bước ra, bên cạnh là hai gã đàn ông cao lớn.

“Vì sao lại làm hại Mạc Di?”

“Vì...tôi không thể nói cho anh biết được.”

“Cô...”

Tiếng nói của anh nhỏ dần rồi tắt hẳn. Thấy vậy Chu Mẫn cười lạnh, kêu hai người đàn ông kia mang Mạc Di đi.

... ..

Trong một căn nhà nhỏ của dãy nhà bỏ hoang, một cô gái xinh đẹp bị trói chặt cả người ngã xuống nền đất hôi bẩn. Bên cạnh là một cô gái khác với dung mạo xinh đẹp và hai người đàn ông to lớn. Cô gái kia đứng nhìn cô gái lẫn lộn trong cơn đau dưới đất cười một cách hả hê.

Cơn đau tạm dứt, Mạc Di dùng hết sức của mình nhìn lên người con gái xinh đẹp trước mắt. Cô ta nhỏ hơn cô năm tuổi nhưng khuôn mặt lại hết sức già dặn.

“Vì...sao...muốn hại...tôi?”

“Cô nghĩ bản thân mình có tư cách hỏi câu đó sao?”

“Tôi chưa hề làm hại cô.”

“Đúng rồi cô chưa từng làm hại tôi nhưng cô là người gián tiếp hại cho tôi phải mất đi cha ruột của mình.”

“Chẳng lẽ cô là...”

“Không sai tôi là Chu Mẫn, chắc cô không quên người cha đã bị cô gián tiếp giết hại chứ?”

“Cô là con của thầy Chu?”

“Không cần phải tỏ vẻ không biết gì. Tôi biết cô đã sớm nắm được thông tin tôi về nước.”

“Cô nói gì tôi không hiểu”

“Hừ...cô không hiểu còn ai hiểu, kẻ sát nhân.”

“Kẻ sát nhân, tôi chưa từng giết người.”

“À đúng rồi, cô chưa từng giết ai hết. Chỉ có là nguyên nhân khiến người ta bị giết thôi đúng không?”

“Cô đừng đổ tội oan cho tôi.”

“Tôi đổ tội oan cho cô? Vậy thì cô giải thích đi vì sao cha tôi lại chết?”

“Cha cô...thầy Chu đã qua đời.”

“Cô không phải tỏ vẻ ngây thơ không biết gì. Chính cô là người đã hại cha của tôi không phải sao?”

“Tôi chưa từng hại thầy Chu.”

“Chưa sao? Thế ai là người đã giúp cha tôi chuyển sang trường học khác để cha tôi bị bọn du côn đó hại chết. Trong lúc mẹ tôi yếu đuối nhất đem tôi đi nước ngoài. Khiến mẹ tôi buồn tủi mà tự tử?”

“Tôi...”

“Cô không cần phải giải thích cớ mà giữ sức để chịu đòn đi. Đánh.”

Tiếng nói vừa dứt hai người đàn ông to lớn trên tay cầm hai thanh tuýp sắt màu bạc không ngừng đánh vào da thịt thiếu nữ non mềm. Từng cơn đau truyền đến làm cho ý thức của Mạc Di mất dần...

Kiều gia...

Nhìn mấy chục tên vệ sĩ đang luẩn cuẩn khắp nơi, lòng Kiêu cha nóng như lửa đốt. Ông giận dữ hét lớn:

“Các cậu đi tìm người cho tôi, nếu không tìm thấy thì đừng có trở về.”

Sau đó ông quay lại nhìn ba người đàn ông tuấn tú ngồi trên ghế

“Chưa tìm thấy sao?”

“Vâng.” Kiêu Vũ buồn rầu lên tiếng.

“Con cũng đã tìm theo dấu vết ở nhà hàng nhưng chẳng bao lâu lại bị mất dấu.” Kiêu Vĩ tiếp lời.

“Chẳng lẽ không còn cách nào có thể tìm được Tiểu Di sao?”

Anh em họ Kiêu im lặng không biết nói gì.

“Có một cách.”

Lúc này Đường Phi mới lên tiếng. Tiếng nói của anh làm cho ba người còn lại chất chứa hi vọng.

Cầm chiếc điện thoại trên tay, anh thuận thực bấm một hàng số dài. Nếu không phải vì Mạc Di thì cả đời anh sẽ không gọi đến người đàn ông này. Nhưng chuyện này quan trọng đến tính mạng của con người, đặc biệt là người con gái mà anh yêu thương vậy nên anh không thể để có chuyện sơ suất xảy ra.

“Phi, cuối cùng con đã tha thứ cho ta rồi sao?”

“Muốn tôi tha thứ cho ông thì ông phải giúp tôi một chuyện.”

“Chỉ cần là chuyện con muốn cha nhất định sẽ dốc hết sức mình.”

“Tìm giúp tôi Kiêu Mạc Di”

Trong lời nói của anh toàn băng giá, nhưng chỉ có Kiêu Mạc Di là anh nhắc đến một cách nhẹ nhàng đầy yêu thương. Chỉ cần nghĩ thôi, Kiêu Thuấn cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Là người con yêu bị bắt cóc sao?”

“Làm sao ông biết được?”

“Cha chỉ đoán thôi. Nếu đúng như lời con nói thì cha sẽ sai người đi tìm ngay. Cha tuyệt đối không để ai làm hại đến con dâu của cha.”

“Cám ơn...cha.”

“Con...cuối cùng con cũng chịu gọi ta là cha.”

... ..

Kiều Thuấn ôm niềm hạnh phúc được con trai thừa nhận hăng hái tìm người.

Cha của Đường Phi là Đường Thuần một trong những vị đại ca xã hội đen két tiếng. Vì hiểu lầm mà ông đã bỏ mẹ con Đường Phi đi cùng một người phụ nữ khác.

Năm năm trước hiểu lầm được gỡ bỏ ông quay lại muốn mẹ con Đường Phi tha thứ. Nhưng lại không ngờ tới mẹ Đường Phi đã qua đời vì bệnh. Tội lỗi mà ông gây ra chồng chất khiến Đường Phi càng hận ông hơn. Nhưng giờ đây vì Mạc Di anh sẵn sàng bỏ qua hết mọi ân oán, hận thù.

Dưới sự giúp sức của Đường ba mọi người mau chóng tìm được nơi Mạc Di bị mang đến. Đến nơi cảnh tượng đầu tiên mọi người nhìn thấy là hai người đàn ông đang không ngừng dùng tuýp sắt đánh vào thân hình mảnh mai của Mạc Di. Mà người cầm đầu lại đang ngồi ung dung cười đến hạnh phúc.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, máu trong người Đường Phi không ngừng sôi lên. Anh đập cửa tiến vào bên trong, dùng chân quật ngã một người.

Cầm chiếc tuýp sắt của người kia, Đường Phi không ngừng dùng sức đập lên người còn lại, rồi sau đó đập lên người tên kia. Anh điên cuồng vì Mạc Di mà đánh. Anh muốn tất cả những kẻ làm hại cô đều phải chết. Và tất nhiên không ngoại trừ kẻ đứng đằng sau.

Sau khi hai thuộc hạ của cô dần dần ngã xuống, Đường Phi cầm chiếc tuýp tiến đến gần Chu Mẫn. Nhưng ánh mắt của cô lại chẳng chứa chút gì gọi là sợ hãi. Cô cao ngạo nhìn về phía anh

“Sao, muốn giết tôi hả? Đừng nghĩ rằng tôi sẽ sợ anh. Làm cho tiện nhân kia thành như vậy tôi sống cũng đủ rồi.”

“Cô thật điên loạn.”

“Cám ơn đã khen ngợi.”

Lời nói vừa dứt cả người Chu Mẫn cũng ngã xuống. Lúc này mọi người mới để ý ở một bên tay của Chu Mẫn máu không ngừng chảy xuống...

Một tuần sau...

Từ khi được cứu thoát ra khỏi bệnh viện Mạc Di cảm thấy mọi người trong nhà đối xử với cô rất lạ chỉ cần cô muốn đi đâu một chút là sẽ có người theo ngay. Cũng như bây giờ...

“Em muốn đi vệ sinh anh đi theo em làm gì?”

“Em còn yếu, anh sợ em sẽ ngã trong nhà vệ sinh.”

“Em mới không yếu đuối như vậy.”

“Vậy sao?”

Hơi thở của Đường Phi trở nên nguy hiểm anh tiến gần bên Mạc Di ôm chặt lấy cô làm cho cô có chút khó chịu

“Anh là có ý gì?”

“Nếu em đã khoẻ chỉ bằng chúng ta vận động một chút.”

Nói xong anh đem cô vào phòng ...

Mùa xuân tươi đẹp, trăm hoa không ngừng đua nở, không khí mùa xuân ấm áp cũng như không khí bên trong căn phòng lớn kia.

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lao-ba-tieu-bach-cua-sac-lang-tong-giam-doc>